

99 FEAR STREET: THE HOUSE OF EVIL

R. L. STINE

The First Horror

Nỗi Kinh Hoàng Đầu Tiên

Series 99 Fear Street

R. L. Stine

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Mở Đầu</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Đoạn Kết</u>

Mở đầu

...

1960

“Woowoo! Cần thận chứ!”

Jimmy Lunt đi loạng choạng trong bóng tối. Cậu nắm lấy tay vịn cầu thang để đứng vững..

“Cần thận đấy anh bạn,” Andy Skowski cảnh báo từ phí trên cầu thang. “Chúng ta không cần thêm một vụ tai nạn ở đây đâu”.

“Làm thế nào mà chẳng có cái đèn nào nhỉ?”, Jimmy nói với ra sau trong khi vẫn tiếp tục đi xuống cầu thang hẹp”

“Còn thế nào nữa? Chẳng có cái gì hoạt động được ở đây cả”, Andy cau kỉnh trong khi nện giày thành thịch lên bậc cầu thang theo sau Jimmy. “Sao mà mọi thứ thật tệ hại và chúng ta đã mất tới ba người khi xây dựng căn nhà ngu ngốc này nữa chứ”.

“Hôm nay Morrison ra viện đấy. Sau vụ đó, tôi tưởng hẳn chẳng thể sống được”. Jimmy rùng mình. “Morrison xám ngoét, cậu có tưởng tượng được không, tôi đã nhìn thấy hẳn như thế đấy.”

“Tôi không muốn nghĩ về chuyện đó nữa”, Andy thì thầm, lia ánh đèn pin khắp tầng hầm. “Câu biết đấy, tôi tận mắt chứng kiến khi anh chàng Jones to lớn đó rơi khỏi mái nhà. Không gió, không có băng trơn hay gì cả, rơi hướng đầu xuống đất. Tội nghiệp anh ta.”

“Tôi thấy mừng khi trường học bắt đầu một tuần nữa và chúng ta sẽ kết thúc công việc mùa hè ngu ngốc này”, Jimmy nói trong khi chuyển can nhựa nặng trình trịch sang tay kia. “Giờ gì ta cần phải bịt lại vết nứt nào đây? Mới xây xong hai tháng mà đã nứt rồi. Đúng là công việc may rủi”. Andy lẩm bẩm, vẫn nghĩ về những rắc rối họ đã trải qua.

“Yeah, chín mươi chín phố Fear. Tôi sẽ không có ý định sống ở đây đâu. Tôi cá nơi này đang biến thành địa chỉ xấu”

“Ồ, cậu biết họ nói gì về phố Fear không. Và cả về những thi thể họ tìm được khi đào móng ở đây nữa.”

“Hả? Thi thể sao?”, Jimmy ngạc nhiên.

“Uhm. Họ đã không thể dừng việc cán những chiếc máy ủi lên những ngôi mộ vô danh.” Andy chỉ ngay xuống dưới chân.

“Thôi nào Andy, đừng nói về chuyện đó nữa. Không kể nữa, được chứ? Tôi chỉ muốn bịt những vết nứt này. Sau đó nhảy lên chiếc Impala để lao thẳng đến Waynesbridge. Tối nay có buổi biểu diễn của ban nhạc Beach Boys đấy.”

“Hử? Từ khi nào cậu có được một chiếc Impala vậy?”

“Ừ thì của bố thôi mà. Hôm nay ông cho tôi mượn.”

Andy quét đèn pin qua những bức tường bằng xi măng. “Có những vết nứt ở đây. Mở can ra và chúng ta bắt đầu nào.”

Jimmy quỳ xuống cạnh bức tường. Andy cầm đèn pin.

Jimmy mò mẫm chiếc tuốc nơ vít để mở mối hàn của can. “A! Chết tiệt!” Jimmy kêu to khi tuốc nơ vít trượt và đâm vào tay cậu.

“Cẩn thận!” Andy kêu lên quá muộn. Khi Jimmy đưa bàn tay ra soi, máu đã chảy đầm đìa nhỏ giọt trên mặt sàn bê tông.

“Đau lắm phải không?”

Andy cúi xuống kiểm tra vết thương.

“Cậu tự đâm vào tay rồi đấy. Tốt nhất là cậu hãy đi lên và băng bó cẩn thận vào.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy,” Jimmy nói khẽ, nhìn chăm chăm vào bàn tay của mình. “Đồ tuốc nơ vít ngu ngốc!” Cậu ném nó vào bức tường. “Thật không tin được!”. Từ từ đứng dậy, cậu giậm dũ đá mạnh vào tường.

Hai chàng trai kêu lên kinh ngạc khi xuất hiện một vết nứt cực lớn trên tường.

“Ôi ông bạn. Cậu mua thêm việc cho chúng ta rồi đấy”, Andy phàn nàn.

Dưới quầng sáng vàng nhạt của chiếc đèn pin, họ nhìn theo vết nứt ngày càng lan rộng. Một inch. Hai inch. Và họ nghe thấy âm thanh sụt thủng.

“Này... Đây là một căn nhà mới. Con chuột này chui ra từ đâu vậy?”, một con chuột thò đầu ra khỏi lỗ thủng, ngơ ngáo nhìn dưới ánh đèn pin. Một con khác theo sau. Và lại thêm ba con nữa.

Jimmy nhìn xuống đôi mắt nhỏ li ti đen kịt, bộ lông màu xám và chiếc đuôi màu hồng dài như con rắn nhỏ.

“Này, đừng chạy chứ!” Andy hét lên. Cậu đá vào con chuột gần nhất. Hụt.

Rồi cậu mở to mắt nhìn cái bóng màu đen trườn ra khỏi vết nứt. Jimmy cũng nhìn thấy. Họ bước lùi lại, ngạc nhiên đến tột độ.

Lúc đầu họ tưởng là một con rắn.

Nhưng không phải. Cái bóng lớn dần và thay đổi hình dạng. Nó chui ra khỏi vết nứt hoàn toàn, lớn lên và bao phủ lấy họ.

Nó phình to và xoay tròn ngày một nhanh hơn. Bủa vây xung quanh hai chàng trai, khiến cho xung quanh đặc kịt một màu đen tối như chiếc chăn nặng nề.

Họ thậm chí không kịp kêu lên.

Khi chiếc bóng cuộn xung quanh họ, vài giây sau, cả hai đã chết, với miệng há hốc và đôi mắt mở trừng trừng. Bao quanh họ là tiếng chít chít ghê người của bầy chuột.

Chương 1

"Ngôi nhà bao nhiêu tuổi rồi bố nhỉ. Hẳn là xây lâu lắm rồi", Cally Frasier hỏi.

"Nó khá cũ rồi", ông Frasier lái xe chậm lại trước biển dừng. "Bố nghĩ có lẽ nó được xây từ đầu những năm 60."

"Nó cũng cần được tu sửa nữa", Bà Frasier nói thêm, mắt nhìn những bãi cỏ xanh rì qua cửa kính của xe. "Ngôi nhà đã không có người ở từ nhiều năm nay"

"Anh lại nghĩ chưa từng có người nào sống ở đây." ông Frasier nói, đột nhiên rẽ trái vào đường Park Drive.

"Hả? Ngôi nhà xây đã hơn 30 năm rồi mà không có ai ở sao ạ", Kody - em gái sinh đôi của Cally nghiêng người ngả lên ghế xe.

"Này. Đừng đẩy em chứ." Thằng nhóc James năm nay chín tuổi cằn nhằn với giọng gắt gỏng. Nó ngồi giữa hai bà chị sinh đôi, không ngớt phàn nàn trên suốt đoạn đường đến Shadyside. "Đừng chạm vào em"

"Tao không chạm vào mày nhóc ạ"

"Có đấy."

"Mày biến đi. Tao sẽ không chạm vào mày. Mày có mùi hôi của cún."

"Chị bốc mùi thì có!"

"Thôi ngay đi James...bố nghĩ chúng ta gần đến nơi rồi đấy", ông quay sang phía vợ. "Em kiểm tra bản đồ xem mình có đi đúng đường không."

Cally nhìn thấy một ngôi trường xây bằng gạch đỏ trước mắt. "Trường nào đây nhỉ?"

"Mẹ nghĩ đó là một trường trung học", mẹ cô đang đánh vật với tấm bản đồ.

"Đã đến Shadyside High rồi." Cally kêu lên, "Không hề giống với tưởng tượng của con. Trông nó thật..."

"Cổ lỗ sĩ", Kody chêm vào. Hai đứa là một cặp sinh đôi khác trứng nên trông chúng không hề giống nhau. Tuy nhiên chúng luôn kết thúc câu nói của nhau và suy nghĩ giống hệt nhau.

Rất nhanh họ lái xe qua trường học. Không nhìn thấy gì qua những ô cửa sổ đen sì và tất cả cửa lớn đều đóng. Cally nhìn thoáng qua sân bóng đá trống trơn phía sau khu trường. Có hai nữ sinh đạp xe dọc theo lề đường, đang cười với nhau rất vui vẻ. Cô thở dài nghĩ, liệu lớp 11 năm nay ở ngôi trường mới sẽ bắt đầu như thế nào nhỉ. Ô, lo gì chứ. Còn cả một mùa hè nữa cơ mà. Cô tự nhủ với mình như vậy.

"Những ngôi nhà này thật đẹp. Họ là hàng xóm mới của chúng ta phải không nhỉ?" Kody hỏi. "Con sẽ được nuôi một con chó mới chứ bố?"

"Bố đã hứa con sẽ được nuôi chó khi chúng ta chuyển nhà," nhóc James cũng lên tiếng.

"Mẹ nghĩ chúng ta đi sai đường rồi. Chúng ta đã đi vòng quanh trong khi phố Fear lại ở đường khác."

Ông Frasier thốt lên một tiếng không mấy vui vẻ. "Phố Fear, kiểu tên gì thế nhỉ?"

Kody nói, "Cái tên thật kỳ quặc. Ai đặt cái tên quái gở ấy vậy?"

"Khi nào con được mua chó ạ? Hôm nay mua luôn đi được không?" James vẫn không chịu thôi.

"Mẹ nghĩ cái tên này được đặt theo tên của một trong những cư dân đầu tiên sống ở thị trấn này"

"Nó được đặt tên sau phố Mister ă?", Cally bông đùa. Cô có khiếu hài hước rất đáng khen, luôn gây cười bằng lối chơi chữ thông thái. Đó là một trong những điểm khác biệt cùng Kody. Kody thông minh và nhanh nhẹn nhưng không hài hước chút nào.

James đập mạnh lên vai Kody. "Đừng có đẩy em!" thằng nhóc hét lên và ngã vào ghế trước. "Con chó của con cơ."

"Nó sẽ là của chung", Kody nói.

"Không đời nào. Nó là của riêng em. Bố mẹ đã hứa rồi."

Sau khoảng 10' lái xe trên con đường lát sỏi, Cally nhòai về phía trước để xem căn nhà mới qua cửa kính chắn gió. Cây bóng mát phủ um tùm ở vạt sân trước, ngôi nhà đã gần như bị chôn vùi trong bóng tối âm u.

"Chín mươi chín phố Fear đây rồi. Mọi người xuống xe đi nào!" ông Frasier thông báo một cách vui vẻ.

Họ ra khỏi xe, vươn vai và nhìn ngôi nhà qua những thân cây to.

"Chỉ được cái to thôi." Kody thì thào. Cally có thể nhìn thấy sự thất vọng trên khuôn mặt của em gái mình.

"Nó thực sự rất rộng đấy các con ạ", ông Frasier nhiệt tình thu xếp hành lý. "Chờ cho đến khi các con nhìn thấy phòng ngủ của mình!"

"Hãy nghĩ rằng" bà Frasier tiếp lời, "Hai con sẽ không phải dung chung một căn phòng nữa. Tam biệt căn hộ cũ chật chội. Các con sẽ không biết làm gì với không gian rộng như thế này đâu!"

"Con sẽ biết phải làm gì!" James tuyên bố. "Con sẽ có phòng trò chơi riêng, với một TV màn hình rộng cho trò Super Nintendo của con - và một máy chơi trò pinball loại xịn"

"Chúc may mắn! Nhóc!" Cally nhún vai mỉa mai James. Cô cúi xuống và vò tung mái tóc đỏ quanh của cậu em. James tránh khỏi Cally, huơ huơ nắm đấm dọa nạt để trêu tức cô.

"Tuyệt đấy chứ các con!" Ông Frasier hồ hởi, đôi mắt đen dường như phát sáng sau gọng kính màu bạc.

"Đương nhiên là tuyệt ạ! Ngôi nhà riêng của chúng ta!" Cally cố nặn ra một nụ cười vui vẻ. Cô có thể thấy rằng tất cả mọi người khác trong gia đình cũng không khá hơn là mấy. Chính xác thì ngôi nhà không tuyệt vời đến vậy. Thậm chí trông nó còn có vẻ tối tăm và tẻ nhạt nữa. Giữa các cây cổ thụ rậm rạp là bãi cỏ mọc hoang dã, cỏ dại cao mọc xiên chọc từ phía đê lên các cụm cỏ khác. Cành cây rơi rải rác trên mặt đất. Ngôi nhà hai tầng rêu và sần đều rất rộng. Những tấm ván lợp nham nhở vết màu nâu, rõ ràng là đã chịu sự vui đập của thời gian. Cửa chớp tối mờ và lệch ra khỏi khung. Một vài ô cửa thì mất kính hẳn. Hai cửa sổ tầng trên như đôi mắt đặc kịt u ám nhìn chăm chăm lại Cally. Ông nước bên hông ngôi nhà cong queo và treo lủng lẳng. Cửa sổ kính màu gần cửa ra vào có lẽ cũng đã từng rất đẹp, nhưng giờ đây các tấm kính đều bị mờ và nứt vỡ. Trụ chống mái hiên nhỏ phía trước nghiêng ngả như sắp đổ. Cally hất mái tóc vàng ra sau bờ vai mảnh mai. Cô đột nhiên cảm thấy cơn run lạnh run người chạy dọc sống lưng. Quả là một ngày nắng đẹp trời, cô thì thầm khi nhìn chăm chăm qua những bụi cây um tùm. Không có chút ánh sáng nào rơi được xuống căn nhà. Không một chút nào cả. Sắc trời gần như buổi tối khi đứng trong sân. Và ngôi nhà có vẻ gì đó thật lạnh lẽo và không chào đón bọn họ.

"Nó cần được sửa sang lại", ông Frasier đột ngột nói, dường như đọc được suy nghĩ trên nét mặt ảm đạm của Cally. "Nhưng đó là lý do tại sao ta mua được nó với giá tốt như vậy."

"Con nghĩ nó tuyệt đấy chứ!" James phụ họa thêm. Nó lượn một sỏi từ đường cái và ném vào một thân cây. Viên đá tạo nên tiếng vang khô khốc ngay khi chạm vào thân cây to.

"Đừng lo lắng, các con", bà Frasier nói với Cally và Kody. "Chúng ta sẽ cải tạo nó thành một ngôi nhà đúng nghĩa." Bà nhướn mắt nhìn những cành cây nhô ra. "Điều đầu tiên chúng ta sẽ làm là chặt bớt cây để lấy ánh sáng."

"Ngôi nhà bị ma ám, em biết mà!" Kody thốt lên.

Cally cười. "Em và con ma đó à? Em cũng từng nghĩ rằng căn hộ cũ của chúng ta bị ma ám. Nhớ không? Và cuối cùng chỉ là một con sóc nhỏ kẹt trong hốc tường."

"Nhưng ngôi nhà nhà đã cũ. Cổ kính và ọp ẹp. Em đã đọc rất nhiều cuốn sách về những ngôi nhà ma ám. Một cuốn sách có nói rằng..."

“Con nên dừng đọc những cuốn sách kiểu như thế ngay.” Bà Frasier ý kiến.

Kody tiếp tục nói, không buồn để ý đến mẹ. “Rất nhiều ngôi nhà cổ bị ám ảnh bởi những linh hồn sống trong đó. Rất nhiều đấy!”

“Nhưng không có ai sống trong căn nhà này!” Cally tuyên bố. “Em sẽ là người đầu tiên ám nó đấy, Kody!” Cally duỗi tay thẳng bắt chước tiếng kêu của ma. “Oooowoooooooo! Hãy để cho tôi yên!”

Kody rên rỉ. “Chị chẳng vui chút nào, Cally. Tất cả những gì chị biết là luôn lấy em ra làm trò cười đúng không?”

Cally ngừng làm trò, giật mình bởi sự tức giận của Kody.

“Chị xin lỗi,” cô thì thầm. “Thật đấy.”

Cally không bao giờ muốn làm tổn thương cảm xúc của em gái mình. Cô luôn nghĩ Kody hơi ghen tị với mình theo một cách nào đó. Cally xinh đẹp. Cally vui vẻ. Cally luôn nổi bật trong đám bạn bè của mình. Đó là những gì Kody luôn phàn nàn khi cảm thấy buồn và thất vọng về bản thân. Cally luôn luôn cố gắng để khuyến khích Kody, thúc đẩy tinh thần Kody luôn tin vào những gì tốt đẹp mà em gái cô có.

“Có thể có một con ma trong phòng em!” James thốt lên hào hứng. “Sau đó, em sẽ có một người bạn để nói chuyện vào ban đêm!”

“Các con đang làm bố phát chán với cái đám chuyện ma rồi đấy” Ông Frasier lên tiếng. Ông đặt một bàn tay trên vai Cally của và tay khác bên Kody, nhẹ nhàng đẩy hai đứa về phía đường cái.

“Nào, bây giờ chúng ta hãy bắt đầu dọn dẹp đồ đạc và đi vào bên trong thôi.”

"Yeah!" nhóc James gào thét phấn khích, theo mọi người ra phía sau xe.

“Con muốn nhìn thấy căn phòng mới. Con muốn nhìn căn phòng trò chơi. Và con chó của con đang ngủ trong đấy.”

“Ồ,” bà Frasier nói nhẹ nhàng. “Từng thứ một thôi.”

Ông Frasier kéo mở nắp xe. Ông đưa cho Cally chiếc hộp đầu tiên.

“Nặng quá!, Cally kêu ca.

“Cẩn thận đấy con.” Mẹ cô cảnh báo. “Toàn đồ sứ của mẹ đấy.”

James giả vờ bị kẹt chân và cố gắng cản đường Cally.

“Nhóc định phá đám hả.” Cally ghé sát vào mặt James dọa dẫm. “Cứ đợi đấy.”

Đi loạng choạng về phía cửa, hay tay Cally đỡ dưới thùng carton nặng trĩu.

"Cho con mang một cái gì đó đi chứ. Một cái gì đó thật nặng vào." Cô nghe thấy cậu em rắc rồi huyền thuyên đi ngay phía sau.

Cally gần bước tới cửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng rãg rắc rất lớn từ phía trên. Nghe như tiếng xé vải lạnh. Nhưng to hơn nhiều. Cô nhìn lên thì thấy một cành cây trông có vẻ rất nặng sắp rơi. Không kịp hét lên. Cô ngồi thụp xuống, dùng hai tay che đầu. Rồi cành cây lớn lao thẳng xuống và gãy vụn ngay bên cạnh.

Chương 2

...

Cally nghe thấy tiếng hét của gia đình cô. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực. Cô tham lam hít thở chút không khí dường như quá ít ỏi. Cô chớp mắt. Một cái. Hai cái. Cally cố gắng lấy lại hơi thở. Một lúc sau, khi hô hấp đã trở lại bình thường, cô nhìn xuống dưới thấy đám bát đĩa yêu quý của mẹ vỡ tan tành. Khi khúc cây rơi xuống, cô đã buông rơi chiếc hộp từ lúc nào. Cô lại nhìn sang khúc cây bị gãy. Một đầu của nó bị mái nhà chặn lại ngăn không cho rơi xuống người cô, nhưng lại làm thủng một lỗ trên mái trước của ngôi nhà. Ô, bát đĩa vỡ, cây đổ, mái nhà hỏng. May mà mình vẫn còn sống, Cally nghĩ. Cô đi về phía bố mẹ và các em, chân cô run lên, đầu gối bủn rủn như thể nó làm bằng cao su vậy. Cô không biết mình còn đứng được không nữa. Cả gia đình oà lên sung sướng, họ vây quanh Cally. Mẹ cô chạy ra ôm cô thật chặt, cha cô không ngừng thì thầm, “Con không sao chứ? Con ổn chứ?” Họ đứng một lúc lâu dưới bóng của ngôi nhà rung rung, vui mừng vì Cally vẫn ổn.

“Chị đã làm vỡ tất cả bát đĩa rồi.” James đột nhiên lên tiếng, giọng đầy vẻ tố cáo phá tan không khí im lặng. Nó mở chiếc thùng ra, lắc đầu nhìn những mảnh vỡ trong đó.

Cally lườm thẳng nhóc rắc rối. “Thật là một lời chào mừng tuyệt vời làm sao!” Cally nói, giọng vẫn còn run nhìn trần trời vào khúc cây to nằm nghiêng trên mái nhà.

Ông Frasier đến gần, dùng một lực mạnh kéo cành cây từ trên mái nhà xuống mặt đất. “Giờ thì chúng ta sẽ có nhiều việc hơn để làm đấy.”

Cally mở miệng định nói gì đó nhưng cô dừng lại khi nhìn thấy một người đàn ông xuất hiện phía sau cha cô. Người đàn ông lặng lẽ bước ra từ bóng tối, khuôn mặt không nhìn rõ. Đôi mắt ông ta dán vào Cally. Và khi ông ta tiến lại gần hơn chút nữa, cô nhìn thấy hân có nụ cười lạ lùng, cứng đờ, thật phù hợp với khung cảnh u ám của căn nhà. “Xin chào. Mọi người ổn cả chứ?” người đàn ông nói với giọng mỏng và chói tai.

Ông Frasier giật mình quay lại. Nhưng rất nhanh, biểu tình trên mặt ông trở lại bình thường. “Ngài Lurie phải không? Ông đến từ lúc nào vậy?”

Ông Lurie, Cally nhớ ra ông ta là nhân viên của công ty bất động sản, người đã bán cho bố mẹ căn nhà này. Ông ta bước qua những cành cây gãy và đi về phía họ, nụ cười không thay đổi.

Ông ta khá thấp nhưng trông có vẻ dẻo dai, mặc một bộ complet màu xám đắt tiền. Trông ông ta trẻ so với tuổi, nhưng mái tóc đã bạc trắng và cắt rất ngắn, giống như một cái bàn chải lông vậy. Đôi mắt tròn màu đen vẫn nhìn chăm chăm Cally. “Tôi đến để chào đón gia đình ông,” cuối cùng cũng chuyển mắt về phía ông bà Frasier. “Nhưng tôi vừa đến thì nhìn thấy vụ tai nạn kia. Thật đáng tiếc.” Ông ta lắc đầu nhưng nụ cười vẫn không thay đổi.

“Chúng tôi vẫn ổn,” cha Cally trả lời. Ông bắt tay Lurie. “Lũ trẻ lần đầu tiên được nhìn thấy ngôi nhà.”

“Và cháu đã thất vọng?” Ông Lurie hỏi, lại nhìn Cally.

“Một chút ạ,” Cally thừa nhận. “Nó hơi tối.”

“Và xuống cấp.” Kody thêm vào.

“Chú chắc là bố mẹ các cháu sẽ biết phải làm gì với ngôi nhà. Thực tế thì ngôi nhà rất tốt. Do quá lâu không có người ở thôi.”

“Thế nào ạ? Làm thế nào mà chưa từng có ai sống ở đây?”

“Chỉ là thiếu may mắn một chút,” ông ta lẩm bẩm trong khi nhìn xuống dưới.

Cally không hiểu ý của ông ta. Ông ta có ý gì khi nói những chủ nhân cũ của ngôi nhà không may mắn? Ngôi nhà xui xẻo? Người bán nhà xui xẻo? Ai mới là người không may mắn đây?

Khi cô đang mắc kẹt giữa một mớ câu hỏi, ông Lurie đã trao cho bố cô chùm chìa khoá nhà và nói lời tạm biệt. “Thôi không làm phiền cả nhà. Tôi chỉ muốn đến chào mừng các bạn đến Shadyside, và... chúc mọi người may mắn.” Rất nhanh sau khi chào tạm biệt, ông ta hướng về phía đường cái. Cally dõi theo đến khi ông ta biến mất dưới bóng của những cái cây trồng dọc theo con phố. Rồi cô bê chiếc thùng carton lên lắc lắc. Tiếng mảnh vỡ chạm vào nhau loảng xoảng.

“Con rất tiếc,”

“Đặt xuống và đi vào nhà thôi con. Mẹ muốn con nhìn thấy ngôi nhà mới của chúng ta.”

Bước vào bên trong, Cally nhận ra một điều là bên trong ngôi nhà còn lạnh lẽo hơn vẻ bên ngoài. Những vết bẩn trên nền thạch cao, các vết nứt trên mọi bức tường, sàn nhà kêu cọt kẹt như rên rỉ theo mỗi bước đi. Ngôi nhà thật tăm tối. Đúng vậy. Tăm tối và ẩm mốc. Có cảm giác như ánh mặt trời không bao giờ chạm được vào bên trong ngôi nhà, cứ như thể nó bị trùm kín bởi một cái chăn khổng lồ vậy. Cally rung mình. Sao cô cứ có cảm giác nơi này đen tối và xấu xí đến vậy?

“Cally, Con sao thế?” Tiếng nói của mẹ vang lên đánh gãy suy nghĩ của Cally.

“Dạ?” Cally chớp mắt. “Có chuyện gì thế mẹ?”

“Trông mặt con lạ quá”, bà Frasier vươn tay đặt lên vai cô. “Con vẫn ổn chứ?”

“Ồ vâng, chắc chắn rồi mẹ ạ.” Cally trả lời rất nhanh. Cô không muốn nói rằng ngôi nhà hết như bước ra từ một bộ phim kinh dị. Vấn đề nằm ở đâu nhỉ? Bố mẹ đã mua nó. Và cô có cảm giác như họ bị mắc kẹt ở đây, như một cái bẫy.

“Con chỉ cảm thấy hơi mệt”

“Ừ, vậy ta cùng đi xem phòng con nhé.” Bà Frasier đẩy cánh cửa. Bản lề kêu ken két khi cánh cửa mở ra. Cally đứng lặng ở hành lang. Những bức tường tối mờ và tróc tẽ hại. Cửa tủ quần áo bị cong và mắc kẹt không thể đóng lại được. Tấm thảm màu nâu có một vết đen lớn ở giữa.

“Rộng quá phải không?” Ông Frasier hỏi, cười vui vẻ với Cally.

“Vâng, đúng là rất rộng”, Cally trả lời mà không có một chút hứng thú.

“Còn rộng hơn phòng con nhiều.” Kody lại có vẻ không hài lòng. “Sao phòng của chị ấy lại lớn hơn phòng con?”

Cally cố gắng đóng cửa tủ quần áo. Nhưng nó đã bị biến dạng tới mức không thể di chuyển. “Muốn đổi phòng không?”

“Ồ không. Nhưng em chỉ không thể hiểu được vì sao chị luôn nhận được căn phòng lớn hơn.”

“Đừng nói nhiều, Kody. Chúng ta đều mệt cả rồi. Bố biết ngôi nhà này không tốt lắm. Nhưng ít ra, nó từng là một ngôi nhà phải không? Một ít sơn, một ít giấy dán tường, vài tấm thảm mới sẽ...”

“Phòng trò chơi của con đâu? Chúng ta đã đi xem hết phòng ngủ rồi. Vậy nó đâu?”

“Ồ, không có căn phòng nào cả. Bố rất tiếc, James, nhưng...”

“Thế còn tầng hầm ạ? Con sẽ đặt phòng trò chơi ở đấy được không bố? Bố nhớ nhà của thằng Billy Marcus không? Nó có cả bóng bàn và bể bơi ở đó. Bố nhớ không?”

“Bố không chắc. Tầng hầm của ngôi nhà chưa hoàn thiện. Sẽ mất khá lâu, James ạ.”

“Tuần tra tầng hầm đi!” James kêu lên, xô Cally sang một bên và lao thẳng ra cửa. “Nhanh lên! Đi xem mau! Em cá là có phòng cho máy chơi pinball và tất cả những trò khác ở dưới đó!”

“Hai đứa, đi theo em. Và cẩn thận đấy. Dưới đó có thể là cả đồng hỗn độn.”

Cally và Kody lập tức đuổi theo cậu em trai. James vừa đi đến nửa cầu thang của tầng một, lan can lắc lư nhẹ khi tay cậu lướt qua nó. Họ tìm thấy đường xuống tầng hầm phía sau cánh cửa. James bật công tắc đèn pin, và rọi luồng ánh sáng mờ mờ xuống cuối cầu thang. Bám chắc vào tường, ba người men theo cầu thang gỗ hẹp dài. Cally dẫn đường, theo sau là James, và cuối cùng là Cody. Phải mất một lúc, Cally mới nhận ra mặt cô bắt đầu râm ran và ngứa.

“Eo! Mạng nhện!” cô kêu to, cố gắng phúi đi đám mạng nhện dai dai dính chặt trên mặt cô.

“Nơi này làm em sợ,” James thì thầm.

Họ dừng lại dưới quầng sáng màu vàng từ bóng đèn trần. Cally đã chùi hết mạng nhện trên mặt nhưng cô vẫn có cảm giác dính. Cô nhìn xung quang căn hầm xám xịt, mạng nhện giăng đầy khắp nơi. Ở một góc hầm, là một cái lò lớn phủ đầy bụi, ống sắt vươn lên trần như những cánh tay. Cally nghe thấy âm thanh “xạch, xạch”.

“Cái gì thế?” Cô kêu lên, tóm chặt lấy vai James.

“Huhu. Cái gì thế chị?” James meo máo.

“Suýt. Im nào.”

“Em cũng nghe thấy,” Kody nói. Âm thanh lạo xạo rất nhỏ.

Cally hỗn hển nhìn ba con chuột chui ra. Mắt chúng có màu đỏ như phát sáng dưới ánh đèn. Những cái đuôi dài màu hồng quét trên nền xi măng khi chúng chạy.

“A!” Cally nấp sau lưng Kody

“Chuột!”, James kêu lên.

Đôi mắt chúng phát sáng càng giận dữ, ba con chuột rít lên khi chúng chạy về phía họ.

“Chúng đang tấn công chúng ta!”

“Lên lầu thôi”

Cally đẩy James về phía cầu thang. Và cô cảm thấy không thể kinh khủng hơn khi nhìn thấy con chuột lớn nhất nhảy lên chân cô.

Chương 3

"Không!" Vượt lên nỗi sợ hãi, Cally lấy hết sức bình sinh đá thật mạnh.

Con chuột bị đá rít lên, bắn tung lên cao, bốn cái chân huơ huơ trong không khí. Sau đó đập mạnh xuống sàn với một tiếng phộp kinh tởm.

Cally ngã chúi trên cầu thang trong khi hai con chuột khác phóng về phía cô.

Kody và James chạy phía trước cô, hét toáng lên suốt dọc cầu thang.

Đi hết chiếc cầu thang nhỏ hẹp lên hành lang. Hơi thở khó khăn, Cally đóng sầm cánh cửa tầng hầm lại phía sau.

"Có chuyện gì thế?" ông Frasier chạy vội về phía hành lang. "Ba đưa hét cái gì vậy?"

"Chuột!" Ba người cùng gào lên một lúc.

"Những con chuột trong tầng hầm!" Cally khóc nức nở.

"Một trong số chúng leo lên chân chị Cally!" James có vẻ rất hưng phấn. "Nó béo và trông rất kinh!"

"3 con! Chúng tấn công bọn con!" Kody kể thêm.

"Chúng có cắn con không?" Bà Frasier đi tới sau "Con ổn chứ?"

Cally lắc đầu. "Chúng không cắn con. Chúng nhảy lên chân con"

"Mẹ chưa bao giờ thấy có loại chuột như thế!"

Ông Frasier thở dài, kéo cặp kính xuống và dụi mắt. "Một vấn đề nữa cần phải làm. Chúng ta cần thuê một người diệt chuột ngay."

"Đúng vậy, ngay lập tức." Bà Frasier cắn môi dưới vẻ mặt lo lắng. Bà cố nở nụ cười. "Có ai dói không nhỉ?"

"Chúng ta nên vào trong thị trấn và mua một ít đồ ăn."

Chưa kịp nhận được câu trả lời, tiếng chuông cửa đã vang lên.

"Nào, giờ thì ai nữa đây?" Ông Frasier cau mày.

Cally theo mọi người ra mở cửa, tim vẫn đập thành thịch. Cô rùng mình, dường như vẫn cảm thấy những cái chân chuột gớm ghiếc bám vào chân cô. Và tiếng hét chói tai ghê rợn vẫn vang vọng đâu đây.

Ông Frasier mở cửa. Một người đàn ông trẻ tuổi đang mỉm cười với họ qua lớp cửa kính. Anh ta có mái tóc đen hơi dài, chấm đến cổ chiếc áo phông màu xám. Áo lao động mặc bên ngoài cũng bằng vải denim màu xám. Đôi mắt nhỏ dưới lông mày đen rất rậm, và anh ta có một bộ ria mép màu đen.

"Tôi có thể giúp gì cho anh?" Ông Frasier hỏi.

"Tôi chưa từng nhìn thấy mọi người. Ông mới chuyển đến phải không?"

Ông gật đầu.

Anh ta hơi di chuyển một chút. Trông anh ta to lớn và rất khỏe mạnh.

"Tên tôi là Glen Hankers," anh ta nói, mắt nhìn qua tấm cửa kính.

"Tôi là một người siêng năng. Ý tôi là tôi có thể làm đủ mọi loại công việc. Ông bà có muốn..."

"Chúng tôi có rất nhiều việc cho cậu đấy." Bà Frasier cắt ngang lời Hankers. "Chúng tôi sẽ khiến cho anh bận rộn cả tháng, anh Hankers ạ!"

Anh ta mỉm cười vui vẻ.

Ông Frasier nhìn Hankers và nói. "Ở đây anh có mối quan hệ tốt phải không?"

"Ồ vâng. Tôi quen rất nhiều người ở đây. Tôi đã làm cả tá công việc cho mọi người ở phố này."

"Anh giết được lũ chuột chứ?" James nhảy cẫng lên bên cạnh Cally.

"James--!"

"Ông bà gặp vấn đề với bọn gặm nhấm?" Anh ta hỏi, tay vuốt vuốt qua bộ ria mép.

"Bọn trẻ nhìn thấy những con chuột trong tầng hầm."

"Tôi có thể xử lý chúng. Tôi có bẫy và thuốc diệt chuột."

"Đúng là chúng tôi cần thuê người." Ông Frasier nhìn anh ta dò hỏi. "Nhưng nếu anh lấy đất thì..."

Hankers lắc đầu. "Giá cả rất phải chăng, thưa ông... Frasier. Tôi đảm bảo đấy. Ông có thể trả công theo giờ, theo tuần, hoặc theo tháng cũng được."

Ông quay sang nhìn vợ. Bà gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Ông kéo cửa kính lên.

"Tôi nghĩ anh có khá nhiều việc phải làm ở đây. Đầu tiên là diệt chuột. Bao giờ thì anh có thể bắt đầu?"

“Ngay lập tức.” Hankers mỉm cười bắt tay ông Frasier. “Hãy chỉ cho tôi tầng hầm nhà ông và lũ chuột đó sẽ toi hết.”

Tối đó, đêm đầu tiên Cally ở phòng ngủ mới. Cô ngồi trên giường và viết nhật ký

Nhật ký thân yêu. Mình ước có thể nói với cậu rằng mình yêu quý ngôi nhà mới biết bao nhiêu. Nhưng mình không thể. Mình không nghĩ rằng nó lại tồi tàn, tối tăm và ảm đạm như vậy! Cậu có tưởng tượng hôm nay mình suýt bị cây đèn chết và bị bọn chuột tấn công không? Nghĩ lại mình vẫn thấy sợ. Kody cũng không thảm hại như mình. Có lẽ chỉ duy nhất có James là cảm thấy vui vẻ một chút. Nhưng cũng chỉ như yêu thích hương vị mới của kẹo cao su mà thôi. Cả nhà đã mất cả buổi tối để gỡ đồ đạc. Thật là một mớ hỗn độn! Mình chưa bao giờ thấy mọi người căng thẳng như thế. Giờ thì mình đang nằm trên giường viết nhật ký, trong căn phòng to lớn xấu xí này.

Lời thú nhận: Cả ngày mình chỉ nghĩ về Rick. Mình mới chỉ đến Shadyside một ngày, mà đã nhớ cậu ấy rồi. Mình tự hỏi cậu ấy có nghĩ đến mình không. Có đôi lần, mình đã kể cho Kody nghe về Rick và mình phát hiện ra. Mình cố quên đi là Rick đã từng hẹn hò với Cody. Mình lờ đi khi Kody trách mình đã cướp Rick từ em ấy. Ý mình là họ mới hẹn hò có một lần. Và Rick sau đó đã chọn mình, mình không có lỗi gì cả. Khổ thân Kody. Mình hi vọng nó sẽ vui vẻ hơn khi sống ở đây. Con bé đang rối loạn. Luôn đổ lỗi tại mình cho những điều xui xẻo của nó. Mình không thích con bé có cảm giác ghen tị đó với mình! Mình phải làm sao đây?

Ngày mai mình sẽ xuống thị trấn để tìm công việc làm thêm vào mùa hè tới. Mình hi vọng sẽ tìm được công việc thật tốt! Và Kody cũng vậy.--

Cally muốn viết tiếp, nhưng mí mắt nặng trĩu, và cánh tay cô mỏi nhừ. Cô đặt cuốn nhật ký xuống sàn, tắt đèn và trườn chần ngủ. Trần nhà không ngừng kêu cọt kẹt, cả ngôi nhà như rít gào từng hồi dằng dẳng. Tại sao ngôi nhà lại thế chứ? Cô ngáp ngủ. Có lẽ nó làm vậy để dọa những người đến đây sống. Ô, mình sẽ không sợ. Mình quá buồn ngủ để cảm thấy sợ hãi.

Nhưng âm thanh như gào thét của ngôi nhà làm cô như tỉnh hẳn. Những âm thanh dồn dập, rín rít ngay phía trên. Cô rùng mình. Hay là có cả chuột trên tầng gác mái? Ý nghĩ bị những con chuột bắn thiu, lông lá vây quanh hiện lên trong đầu cô. Cả ngôi nhà đang quặn quại vì những sinh vật ghê tởm đó sao? Có lẽ sáng mai chú Hankers sẽ phải lên kiểm tra cả tầng gác mái mới được.

Cô lờ đi những tiếng động và buộc bản thân chuyển suy nghĩ về Rick. Một vài phút sau, Cally đã ngủ rất sâu.

...

“Con định mặc thế để đi tìm việc ư?” Bà Frasier kêu ca, có vẻ không hài lòng.

Cally ngả người trên bàn ăn. Cô chớp mắt liên tục, cố gắng chiến đấu lại cảm giác buồn ngủ. “Quần jean rất sạch,” cô cần nhảu với mẹ. “Và áo cũng thế. Quần áo của con đã dỡ ra đâu”.

“Mẹ không nghĩ con sẽ gây được ấn tượng tốt với...”

“Cally trông ổn mà em. Cả Kody cũng vậy.”

“Cảm ơn bố,” Kody ngáp dài.

Kody mặc một chiếc áo phông cổ polo màu hồng và quần denim màu trắng, mái tóc vàng ngắn được túm ra đằng sau bằng một dây buộc tóc màu trắng.

“Ngũ cốc lạnh cho bữa sáng,” mẹ thông báo. “Hôm nay mẹ sẽ phải đi mua đồ ăn. Và vì mẹ chưa tìm thấy bát nên các con tạm thời ăn trên đĩa vậy.”

“Ngũ cốc lạnh ăn trên đĩa.” Cally cười to. “Con sẽ không bao giờ được ăn món nào tuyệt hơn thế.”

“Hài hước nhỉ?” Mẹ cô nói khi đặt mấy hộp ngũ cốc trước mặt Kody.

“Con chán lắm rồi,” Kody nhìn chằm chằm một cách vô cùng đau thương xuống đĩa. “Tối qua con không ngủ được. Cả đêm con nghe thấy những âm thanh ghê rợn. Ngôi nhà này rõ ràng bị ám mà.”

Cally cắt ngang lời em gái. “Hôm nay con sẽ vào thị trấn tìm việc.” Cô nghĩ bụng. Hôm nay mình sẽ đi tìm việc, nơi có rất nhiều điều thú vị, những con người thú vị, và mình sẽ trở nên giàu có, nổi tiếng trước khi mùa hè kết thúc.

Bố mẹ nhìn Cally cười lớn. Họ đã quen với phần tính cách kỳ quặc này của cô.

Kody thì vẫn nhìn vào chiếc đĩa. “Hi vọng con kiếm được công việc phục vụ ở một quán ăn nào đó.”

“Các con có phải chị em sinh đôi không thế?” Ông James với tay lấy hộp ngũ cốc. Đó là câu hỏi ông đã hỏi rất nhiều lần.

“James đâu nhỉ?”

“Nó vẫn còn ngủ,” mẹ trả lời trong khi ngồi xuống bàn ăn. “Mẹ nghĩ nó vẫn còn sợ về sự việc hôm qua, mẹ sẽ làm nó quên đi bằng việc mở các thùng đồ.”

“Nó có thể ngủ cả ngày mẹ ạ!”

Họ ăn bữa sáng trong im lặng.

“Cả nhà biết mẹ cần gì ở đây không? Cái bếp này quá ẩm thấp và lạnh lẽo. Chúng ta cần được hít thở không khí trong lành.”

“Kody, con ra mở cửa sổ đi. Không khí trong nhà sẽ tốt hơn nhiều.”

“Chúng ta sẽ chặt cây phong lớn ở trước cửa sổ đi.” Ông Frasier phụ họa khi Kody bước ra mở cửa. “Một chút ánh nắng sẽ làm mọi thứ sáng sủa hơn.”

Cally nhìn Kody kéo mở cửa. Chống tay lên bệ cửa sổ, Cally nhìn ra sân sau, hít một hơi đầy sáng khoái. “Một ngày đẹp trời!”
Cally tiếp tục ăn ngũ cốc. Khi cô đang ăn thìa ngũ cốc tiếp theo. Chợt có tiếng động sắc lạnh

như tiếng lưỡi dao nghiêng qua tảng thịt. Ngay sau đó là tiếng hét của Kody. “Ôi, tay con!”

Chương 4

Bà Frasier chạy ngay đến cửa sổ, ông Frasier theo sau.

Tiếng hét của Kody nhỏ dần, tắc nghẹn trong cổ họng vì đau. "Tay con! Tay con!" Bà Frasier kéo mạnh cửa sổ. Kody cố gắng rút tay ra. Tay cô cứng nhắc như tay một chú rối. Cally đưa tay lên che miệng, trông cô vô cùng hoảng hốt. Cô nhắm chặt mắt, hi vọng em gái mình không sao.

"Ôi...cổ tay của con!" Kody rên rỉ, vẫn không cử động được tay. "Tay con...Huhu!"

Bà Frasier ôm chặt Kody. "Thật kinh khủng, thật kinh khủng," bà thì thầm.

"Cố gắng cử động tay đi con. Con thử cử động xem. Nếu không được thì cổ tay rất có thể bị gãy."

"Không, con cử động được."

Cô nhăn mặt vì đau nhưng vẫn cố vặn vẹo hai tay.

"Cảm ơn chúa, con không sao cả," cha cô thở phào nhẹ nhõm. Ông bỏ kính ra và day day sống mũi.

"Mẹ sẽ chườm đá cho con," bà Frasier đi đến tủ lạnh, nhưng đột ngột dừng lại. "Ồ. Không có đá rồi. Thậm chí chúng ta còn chưa có gì cả."

"Con nghĩ là tay con ổn thôi". Kody nói, lắc thử cánh tay. "Con...con sợ quá. Nó sập xuống quá nhanh. Và con không nghĩ lại đau đến thế."

"Chuyện gì đã xảy ra?" Cally cuối cùng cũng có thể nói được.

"Lạ thật." Kody trả lời khi ngồi xuống bàn ăn. "Em đã kéo cửa sổ lên trên. Không có vấn đề gì cả. Em tựa tay vào bệ cửa sổ để hít thở không khí trong lành. Cánh cửa đột nhiên sập xuống, với một lực rất mạnh, cứ như có ai kéo nó xuống vậy!"

Ông Frasier kiểm tra cửa sổ. Ông nâng lên và hạ xuống một vài lần.

"Quái lạ, dường như nó rất ổn," ông quay lại nói với cả nhà. "Khi xử lý xong lũ chuột, bố sẽ bảo Hankers xem xét về cái cửa sổ này."

Kody gặm gù, vẫn đang xoa cánh tay đau. "Ồ, tuyệt thật," cô thì thầm với chị. "Cả ngày rồi còn tuyệt hơn nữa!"

5h chiều ngày hôm đó, Cally và Kody đến nơi cả hai hẹn gặp nhau. Đó là một quán cà phê nhỏ tên là Corner, nằm ở gần trường trung học. Cally bước vào trong quán, mùi hương của bánh kẹp và đồ rán với bơ, Cally đảo mắt tìm Kody.

Vẫn chưa tới à? Chán thật. Cô đang rất háo hức kể cho Kody về ngày hôm nay. Cô chọn một bàn gần cửa sổ và bắt đầu nhìn quanh. Nhà hàng rất vắng vẻ, trừ hai cặp đôi trẻ ngồi cạnh

tường. Họ đang cười vui vẻ, trượt lọ muối trên bàn như chơi môn hockey vậy. Cally thầm nghĩ liệu họ có ở Shadyside High không nhỉ.

Cally giật mình khi thấy một chàng trai đứng cạnh bàn cô. Cậu ta rất đẹp trai, mái tóc đen lượn sóng, ánh mắt thân thiết với khoé mắt hơi nheo lại, chiếc mũi thì giống như đã từng bị gãy ít nhất vài lần. Cậu ta có xỏ một chiếc khuyên nhỏ bằng bạc ở một bên tai. Mặc một chiếc tạp dề dính dầu mỡ bên ngoài quần jean và áo phông màu xanh.

"Chào bạn! Bạn ổn chứ?"

"Cực ổn!" Cally trả lời, ngay lập tức thấy cảm thấy mình khá củ chuối khi trả lời với giọng nhiệt tình như thế.

"Bạn...à...dùng gì?" Cậu hỏi, làm một cử chỉ hướng về phía bếp nằm sau quầy phục vụ.

"Một lon Cô ca. Mình đang đợi em gái," cô ngoái nhìn ra cửa sổ. Vẫn không thấy bóng dáng Kody.

"Này, Anthony! Nhận lấy!" một người đàn ông cúi kính nói với ra từ trong phòng bếp. Qua cửa kính ngăn cách với quầy phục vụ, hai bàn tay thò ra với hai đĩa bánh kẹp.

"Tên cậu là Anthony à?"

"A...sao mà cậu đoán được nhỉ?" Cậu quay lại, cười toe toét.

Cally cười lớn. "Mình có khả năng tiên đoán đấy." Rõ là một anh chàng láu cá.

"Đoán được tên mình ấy à?" Anthony mỉm cười, mắt loé lên một tia tinh nghịch. "Giờ thì mình đã biết rồi đấy."

"Mình tên là Tâm linh. Tên hay đấy chứ"

"Mình chưa từng nhìn thấy cậu trước đây," cậu hỏi và chùi tay vào chiếc tạp dề.

"Mình mới chuyển đến Shadyside. Thật ra mình là Cally. Cally Frasier."

"Cậu có đến học ở Shadyside High vào mùa thu không?"

Cally định trả lời. Nhưng hai người lập tức bị cắt ngang bởi giọng nói không kiên nhẫn từ nhà bếp. "Anthony! Ra nhận món ăn!"

"Được, được rồi! Cháu đến đây!" Anthony gào rõ to. Rồi quay lại phía Cally. "Mình sẽ lấy Cô ca cho cậu."

Rất nhanh, Anthony chạy về phía quầy phục vụ và nhận thêm mấy đĩa bánh kẹp.

Vài giây sau, Kody đã đến chỗ hẹn, trông khá mệt mỏi. Kody đã tháo dây buộc tóc, mái tóc bị gió đánh tung bay loạn xạ. Và nó vẫn đang xoa cổ tay.

"Thế nào rồi?" Cally kéo ghế cho em. "Em tìm được việc chưa?"

Cally hào hứng nói tiếp. “Chị tìm được một công việc khá tốt. Ở một cửa hàng tên là Two Cute”

“Hả? Two Cute à? Sao lại tên như thế?” Kody đang cố phớt lờ sự hưng phấn của Cally.

“Có lẽ đó là cửa hàng bán đồ cho các cặp đôi. Đôi. Cặp đôi dễ thương chẳng?”

“Dễ thương quá đấy!” Kody nói với giọng nhạo báng.

“Em tìm được việc gì chưa?”

Kody lắc đầu. “Chưa.”

“Ồ. Em sẽ sớm tìm được việc vào ngày mai thôi.”

Kody ngả ra bàn vẽ mặt chán nản. “Chị có thấy mệt khi suốt ngày phải động viên em không?”

Cally định trả lời nhưng Anthony lại xuất hiện. “Cô ca của bạn đây.” Anh nói trong khi đặt lon nước xuống bàn, rồi quay về phía Kody. “Chào, em của Cally phải không. Cậu dùng gì?”

“À... khoai chiên và một lon Sprite.”

Ngay khi Anthony vừa đi, Kody nhoài người sang thì thầm với Cally. “Anh ta biết tên chị? Chị đã quen được một anh chàng mới? Anh ta biết hai chúng ta là chị em gái.”

Cally cười. “Bọn chị mới nói chuyện vài phút trước khi em đến thôi. Anh ta dễ thương đấy chứ.”

“Vâng. Chắc rồi.” Và lại quay sang lườm Cally. “Sao em không đến đây trước nhỉ? Và làm sao mà chị luôn luôn gặp may vậy?”

“Anh ta sẽ không mời chị đi chơi hay gì đó đâu,” Cally trả lời vẻ chắc chắn.

“Anh ta sẽ,” Kody không che giấu được sự ghen tị. “Em cá đấy.”

Mặt trời khuất dần sau hàng cây khi Cally và Kody bắt đầu trở về nhà. Khi bắt đầu đi ra con đường lớn lát sỏi, Cally nhận thấy trời đã tối.

“Về nhà rồi!” Cally bước vào nhà trước. Cô ném túi lên sàn cạnh móc treo áo choàng và bước vào phòng khách tối mò.

“Mẹ trong bếp này!”

“May mắn chứ con?”

“Vâng. Đèn đủ lắm ạ,” Kody lăm lăm đi phía sau Cally.

“Sao không ai bật đèn lên?” Cally phàn nàn khi phải đi qua căn phòng quá tối. Những món đồ cũ của họ trông thật nhỏ bé và hoàn toàn không hợp với căn phòng.

Cally đi nhan về phía nhà bếp, muốn thông báo ngay tin vui cho bố mẹ, cô không nhìn thấy sinh vật nhỏ màu đen ngồi trên tay vịn của ghế sofa.

Cô đã không nhìn thấy nó cho đến khi nó lao lên người cô.

Chương 5

...

Đèn bật. Con vật kia cọ cọ mõm vào cổ Cally.

“Xuống, Cubby!” Cô nghe thấy em trai hét rõ to. “Xuống ngay!” Thì ra là một chú chó con. Cally phì cười

Chú chó nhỏ liếm vào cổ cô. Rồi sau đó, nó nhảy bụp xuống sàn, lao đi và nhảy vào vòng ôm của James.

“Vừa rồi chị cứ nghĩ là...”

Kody đi về phía phòng khách cười lớn. “Chị nghĩ là chuột à? Trông nó cũng hơi hơi giống đấy!”

“Chị không được nói về Cubby như thế!” James có vẻ rất giận dữ. “Cubby không phải là chuột. Cubby là chó săn dòng Labrador.” Thằng bé hôn chụt một cái vào mũi chú chó.

“Em kiếm nó ở đâu thế?”

“Bố mang về cho em từ hội yêu động vật. Nó là của em,” nó ôm chặt hơn. Con chó giẫy giụa và muốn nhảy xuống sàn.

“Nó thật dễ thương. Nhưng mà tại sao lại tên là Cubby?”

“Bởi vì nó rất hợp với cái tên đấy.”

Cally đã biết tổng cái kiểu logic của nhóc em rồi.

“Bữa tối đầu tiên của chúng ta trong căn nhà mới,” Bà Frasier mỉm cười. Bà xếp lại những chiếc ghế trong phòng ăn. “Rất tuyệt đúng không? Căn nhà sẽ ấm áp dần thôi.” Bà tiếp tục nói, tay không ngừng mở khăn ăn.

“Con không thể nào hiểu được vì sao chị Cally lại nhầm Cubby với chuột cơ đấy?”

“Không nói chuyện về chuột trên bàn ăn, con phải để mọi người ăn cho ngon chứ James?”

Thằng bé cười sảng sặc và không ngừng khúc khích.

“Không vui chút nào đâu.” Cally trừng mắt với James.

“Vui mà. Haha...”

“Chú Hankers đã xử lý lũ chuột dưới tầng hầm chưa ạ?”

“Anh ta vẫn đang làm. Anh ta đã ở dưới đó cả ngày rồi.” Bà Frasier phàn nàn. “Sao chúng ta

cứ nói về chuột mãi thế nhỉ? Mẹ đã nấu mấy món rất ngon. Món bò bít tết ưa thích của các con đây. Chúng ta hãy nói về những chủ đề vui vẻ đi nào.”

James bắt đầu trước. “Cubby là con chó đáng yêu nhất trên đời.”

“Bố vui vì con thích nó.”

“Hôm nay chúng ta đã thuê một người giúp việc. Bác ta rất năng nổ, giống kiểu như Hankers ấy.”

“Bác ấy tên là gì ạ?” Kody xúc từng miếng khoai tây nghiền vào đĩa của mình.

“Bác Nordstrom. Bác ấy sẽ bắt đầu công việc vào sang mai. Tuy có vẻ mặt nghiêm khắc và hay nhăn nhó nhưng mẹ nghĩ đó sẽ là một người giúp việc tốt.”

Ông Frasier kéo đĩa bò bít tết, cầm dao chuẩn bị cắt thịt. “Bố có ý này.”

“Kody, con có thích làm tại nhà không?”

Kody mở tròn mắt ngạc nhiên. Cô đánh rơi chiếc thìa vào bát khoai tây.

“Gì ạ? Như thế là sao?”

“Ồ có rất nhiều việc phải làm,” ông Frasier cầm lấy con dao to cán đen. “Quá nhiều việc cho bố và anh chàng Hankers. Còn con thì yêu thích những việc liên quan đến gỗ, vẽ và những thứ kiểu như thế.”

Kody nheo nheo cặp mắt xanh nhìn ông. “Bố muốn con làm việc ở nhà?”

“Đúng.”

“Trong khi Cally được diện quần áo và đi khắp thị trấn, được gặp gỡ với cả tá người?”

“Con luôn thích những công việc sửa chữa mà.”

“Bố sẽ trả con theo giờ. Nó sẽ giống một công việc thực sự. Có giờ nghỉ trưa và cả những thứ khác nữa.”

“Ồ...” Kody hơi lưỡng lự. “Sẽ rất khó để tìm việc làm thêm mùa hè vào lúc này. Ý con là không phải ai cũng may mắn được như chị Cally.”

“Em may nhất. Em có Cubby. Và nó là của em.” James chen ngang.

“Được bố ạ. Con sẽ làm,” Kody quyết định, lần đầu mỉm cười trong suốt buổi tối.

“Tuyệt, cắt món bò đi anh yêu,” Bà Frasier mất cả kiên nhẫn.

Ông Frasier đứng dậy, ngả người về phía đĩa thịt lớn. Một tay cầm dao, một tay cầm đĩa. “Miếng thịt trông ngon cực kỳ.”

“Và sẽ nguội ngắt nếu không ăn bây giờ.” Bà Frasier quay sang Cally. “Con giúp mẹ nhé. Mẹ quên lọ muối và tiêu rồi. Chúng ở trong bếp ấy.”

“Vâng.” Cally kéo ghế ra và đi vòng qua bàn về phía bếp.

“Nằm yên, Cubby!” James cảnh cáo Cubby

“Nó ở chỗ nào thế con?”

“Dưới gầm bàn ạ. Nó đang liếm giày con.”

“Con cần dạy nó không được làm phiền chúng ta khi đang ăn.” Ông Frasier cắt từng khoanh thịt lớn. “Con không được làm hư nó.”

Cally đẩy chiếc ghế ở chỗ ngồi của ông Frasier để đi vào bếp. Cô đi sát qua đúng lúc ông cắt nhát dao tiếp theo.

Nhưng sau đó ông giật về phía trước như thể bị đẩy từ phía sau. Mắt ông mở to nhìn mà không làm gì được. Và con dao cắt một đường cực sâu lên bàn tay trái.

Chương 6

“Owww!” Ông Frasier cố nén đau.

Con dao nặng nề rơi xuống sàn nhà. Con Cubby sợ hãi mau chóng cúi mặt.

“Cally, con đẩy bố!”

“Không!” Cally hét lên, cô hoảng sợ vội đưa tay lên che mặt. Cô nhìn vết máu đỏ tươi trên áo sơ mi của bố cô.

“Con đẩy mạnh vào tay bố!” Ông Frasier vẫn khăng khăng như vậy.

“Không! Con, con không đẩy bố! Thật mà. Không lẽ nào con lại đẩy con dao ấy vào tay bố cả.”

“Bố biết, nhưng...” Giọng ông Frasier yếu ớt.

“Bố chảy máu rồi!” Đó là giọng của James. “Thật đấy! Mọi người nhìn xem!”

Bà Frasier đứng dậy, đỡ lấy cánh tay của chồng. “Đừng tranh cãi nữa. Để em đưa anh lên lầu thay áo ra. Và xem liệu có phải khâu lại không.”

“Khâu á?” Mắt ông Frasier nhìn như không tiêu cự dưới cặp kính. Ông dường như không hiểu được bà Frasier nói gì.

Bố vẫn còn sốc sao? Cally tự hỏi như vậy. Cô ngồi tựa lưng vào bức tường trong phòng ăn, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vũng máu đỏ thẫm trên áo của bố. Tại sao bố lại bảo mình đã đẩy ông? Mình có làm gì đâu cơ chứ? Máu nhỏ giọt trên sàn nhà theo từng bước đi khi mẹ đưa bố ra khỏi phòng ăn. Thật kinh khủng!

Cally nhìn sang Kody. Trái ngược với vẻ mặt đầy ngạc nhiên và lo lắng của chị gái thì Kody có biểu hiện rất khiếp sợ. “Ma làm đấy,” cô thì thầm. “Em biết mà. Nó đã đẩy tay bố.”

“Tại sao em lại nghĩ thế?”

“Dạ?”

Tối rất muộn hôm đó, hơn 11 giờ. Cally vừa viết nhật ký xong. Kody vẫn ở phòng cô. Bố mẹ đã đến y xá ở Shadyside từ lúc 9 giờ. Lúc này thì họ đang ngủ trong phòng. Cally nằm dài trên giường, mặc bộ đồ ngủ kẻ sọc ưa thích. Kody, vẫn chưa thay đồ ngủ, ngồi trên bậu cửa sổ, ánh sáng từ trong phòng hắt qua mái tóc cô.

“Khi bố bị thương, em đã nói là do ma làm,” Cally gợi chuyện.

Kody ngồi xuống tấm thảm ngay cạnh chân giường Cally. “Tội bố quá, ông phải khâu những 12 mũi.”

Cally ngồi thẳng lên một chút, tựa vào thành giường. “Chị đang hỏi em đấy. Về chuyện con ma mà em nói. Vì sao em lại nghĩ vậy?”

“Có gì đâu. Rõ ràng em nhìn thấy chị không chạm vào tay bố một chút nào khi đi qua. Vì thế...”

“Và em nghĩ như thế phải không?”

Gò má đỏ bừng kỳ lạ, Kody thì thầm nhưng rất nghiêm túc. “Em có cảm giác có một thứ gì ở đó. Rất lạnh. Có cảm giác giống như đi trong sương mù vậy. Nó bay qua bàn. Sau đó, nó đẩy con dao chệch hướng đi...”

“Thôi ngay, Kody. Xin em dừng lại ngay. Những chuyện ma kiểu như thế chỉ làm cho mọi người thêm lo lắng thôi.”

“Chị nghĩ mình biết tất cả mọi thứ?” Kody nói với giọng đột nhiên gay gắt. Cô tiến gần về phía Cally, vẻ mặt hơi giận dữ. “Đừng có tròn mắt lên như vậy. Không phải thứ gì chị cũng biết. Em rất ghét khi chị luôn tỏ ra mình thông minh và kiêu ngạo. Bố mẹ chưa bao giờ tin em.”

“Kody. Em nói cho bố mẹ chuyện điên rồ về con ma đó?”

“Không điên rồ đâu. Em luôn cảm thấy nó ở trong phòng. Em cần cho bố mẹ biết, nhưng bố mẹ đã cười em.”

“Kody, nghe này. Không có ma. Thật đấy. Em...”

“Em đã đọc rất nhiều về nó.”

“Những cuốn sách vớ vẩn ấy à?” Cally cười to.

“Đừng cười nữa! Tất cả mọi người trong nhà này đều cười em.”

“Đừng có những ý nghĩ dở hơi kiểu đấy nữa. Làm gì có ma.”

“Chị là mới là đồ khùng!”

“Em cũng thế đây!” Cally đáp trả, cô cũng đang muốn khùng đây.

“Này, Nếu có một con ma khăn trắng rên rỉ bay khắp phòng thì nhớ trốn đi nhé.”

Kody đóng cửa sầm một tiếng rõ to.

Nó sao thế nhỉ? Sao mình với nó lại là hai chị em sinh đôi được chứ? Lại còn tin vào ma quỷ? Đúng là vớ vẩn.

Cô tắt đèn. Lên giường ngủ và đắp chăn kín.

Cửa sổ phòng mở. Cô như đang nghe thấy tiếng gió thì thầm qua hàng cây trước nhà. Cô cố xua đi câu nói của Kody, về sự việc không may tối nay, về Sally và Gene, đôi vợ chồng trẻ chủ cửa hàng “Đẹp đôi”. Cả Anthony nữa.

Có lẽ mình sẽ đến đó lần nữa. Nghĩ vậy, cô lại mỉm cười. Mình sẽ nói rằng mình là người mới ở đây, không biết ai cả và rất cần người hướng dẫn.

Cô ngủ hân.

Khoảng 2 giờ sáng, cô bị đánh thức bởi tiếng động lạ. Đêm nay tối quá. Tiếng động nặng nề như có cái gì đó trượt qua mái nhà. Âm thanh không ngừng rít lên. Có tiếng gõ cửa rất nhẹ ngoài cửa phòng.

Cốc, cốc, cốc...

Im lặng.

Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa yếu ớt như có như không.

“Ai thế?” Cally nghe giọng mình chờn chợn. Cô nuốt mạnh một cái. “Kody phải không?”

Không có tiếng trả lời.

Im lặng quá.

Cốc, cốc, cốc... Tiếng động nhỏ vang lên. Như một người ốm yếu, không đủ sức để gõ cửa.

“Ai đó?” Cally nói to hơn. Cô bước chân xuống giường và nghe ngóng.’

Vẫn không ai đáp lại.

Mình mơ ngủ à? Chuyện gì đang diễn ra thế nhỉ?

Gõ ba tiếng. Dừng một chút. Lại gõ tiếp.

Cally hít sâu một chút và đi về phía cửa.

Cô cầm nắm cửa và từ từ mở ra.

Chương 7

Cally nhìn rất lâu qua ánh sáng màu vàng cam hắt chiếc đèn nhỏ rọi xuống lối đi giữa hai dãy phòng.

Không có ai cả. Hành lang trống trơn, lạnh ngắt.

"Ai vậy?" Cô thì thầm, đột nhiên thấy lạnh.

Rõ ràng là không có ai. Cửa phòng Kody im lìm. Cánh cửa phòng James có một lỗ thủng trên đó cũng tối đen như mực.

"Kỳ quá đi," Cally đóng sập cửa lại, vội vã về giường, kéo chăn đến tận cằm.

Vẫn thấy lạnh, cô nhắm mắt xua tan đi cảm giác bất an đó.

Tiếng gõ cửa quái gở lại vang lên.

"Ai gõ cửa thế?"

Một khoảng lặng. Và tiếng gõ cửa lại vang lên.

Cally quyết định kéo chăn lên, vùi vào gối để không còn nghe thấy tiếng động nữa.

Sáng hôm sau.

"Con không tài nào ngủ được. Có tiếng ồn rất lạ cả đêm hôm qua." Kody phàn nàn, chống tay vào cằm. Cô không động chút nào vào món bánh nướng xốp.

"Con sẽ thường xuyên phải nghe thấy những tiếng động đó đấy," ông Frasier trông không có vẻ gì ngạc nhiên, ông quệt vệt nước cam ở trên môi. "Em yêu, còn cà phê không?"

"Nhiều lắm." Bà Frasier cầm bình cà phê. "Còn anh thấy khỏe chưa?"

"Cũng tạm ổn." Ông quay sang nhìn Kody.

"Bố nghĩ hôm nay con sẽ phải trèo thang cùng bố để sửa mái nhà. Vì bố không trèo được rồi." Ông nắm lấy cánh tay bị thương. "Có vết vết khâu vẫn chưa ổn định, và bố không muốn nó

lại bị rách ra."

"Không sao đâu bố ạ. Con thích leo trèo mà."

Rồi cô quay sang nhìn Cally. "Hôm qua chị có nghe thấy gì không?"

Cally uống nốt cốc nước cam, rồi chậm rãi lắc đầu, "Không," cô nói dối. "Chị không nghe thấy tiếng gì cả." Cô tuyệt không nhắc đến những tiếng gõ cửa quái dị với Kody. Cô cũng không muốn nghe thêm bất kỳ chuyện ma nào từ cô em gái của mình nữa.

Chẳng bao lâu sau bà Nordstrom, quản gia mới đến Bà là một phụ nữ lùn tịt, mái tóc đã bạc hết với đôi mắt nhỏ màu đen và một cái mũi bé tẹo.

Và bà bắt đầu lôi mớ giẻ lau nhà với bọt biển ra để lau chùi nhà bếp, không lâu sau Hankers cũng đến. Anh nhanh chóng chào mọi người rồi đi xuống tầng hầm. Cửa tầng hầm từ từ đóng lại.

Rồi tiếng chuông điện thoại reo lên. Cally nhấc máy. Cô nói chuyện điện thoại trong vài phút. Cô quay lại về phía cả nhà, cô có vẻ rất thất vọng về cuộc nói chuyện vừa rồi. "Chị Sally ở cửa hàng Đẹp Đồi. Họ đang sửa chữa một chút. Và phải đến thứ Hai con mới đi làm được."

"Tuyệt!" Ông Frasier có vẻ rất vui. "Con có thể giúp Kody làm cống. Và bố nghĩ bố sẽ trở nên khá vô dụng vào ngày hôm nay đây." Cally không giỏi làm những việc kiểu này như Kody, lại càng không thích làm mộc. Nhưng cô biết cô phải tham gia làm cùng mọi người thôi. Việc này hiển nhiên cũng góp phần cải tạo ngôi nhà. Nghĩ vậy, cô đi đôi giày rộng hoác, mặc chiếc quần bò bạc phếch và cái áo phông có túi hiệu GAP cũ kỹ, cô túm tóc lên bằng một sợi dây chun. Sau đó theo Kody ra phía trước ngôi nhà.

Mặt trời đã lên cao. Nhưng chỉ có chút nắng lọt qua được những tán cây dày rậm ở sân trước.

"Sáng nay những người thợ đốn cây đến hơi muộn," Kody nhìn đám cây rậm rạp. "Họ sẽ chặt cây ở phía sau trước."

"Tốt. Thế thì chúng ta có thể được hưởng chút ánh mặt trời trong phòng ngủ. Tối qua phòng lạnh quá." Cô chạm vào vai em gái. "Kody này."

"Gì?" Kody trả lời lạnh lùng.

"Xin lỗi em về chuyện tối hôm qua. Ý chị là chị đã mất bình tĩnh và..."

Kody né tránh ánh mắt của chị gái. "Không sao đâu. Chúng ta làm việc thôi."

"Có lẽ chúng ta sẽ ra thị trấn sau khi làm xong. Chỉ hai chị em ta thôi. Đi mua một chút đồ. Có thể mình sẽ ăn trưa ở quán ăn gần trường học."

Kody mắt sáng lên thích thú, cười vui vẻ. "Và chị sẽ gặp lại anh chàng đó. Anthony ấy mà."

"Có lẽ," Cally cảm thấy mặt mình đang nóng lên

"Giờ thì xem chúng ta sẽ làm được những gì nào." Kody đi về phía trước. "Em được trả lương theo giờ mà, nhớ không?"

Một chiếc thang cao bằng nhôm tựa lên gờ của mái trước, móc vào đó. Khúc cây đã được dỡ xuống, để lại lỗ trống trên mái nhà mà có thể nhìn thấy rất rõ khi đứng dưới.

"Em sẽ trèo lên và kéo những tấm lợp bị vỡ xuống," Kody nói. " Một đầu của khúc cây xuyên qua mái nhà, có nghĩ là tấm gỗ dưới lớp ngói cũng đã hỏng".

Cô nhanh nhẹn trèo lên thang, mắt nhìn kỹ vào phần mái nhà vỡ. "Có lẽ em sẽ phải lôi tấm gỗ hỏng bên dưới ra."

"Chị sẽ làm gì?" Cally phúi một con nhện xuống khỏi tay áo phong của mình.

"Chị cứ giữ thang đi." Kody hướng dẫn. "Giữ nó nằm sát mái. Giữ thật chắc vào."

"Không vấn đề," Cally cầm chắc hai bên chiếc thang nhôm bằng cả hai tay.

Kody không chắc mình có thể làm được gì, Cally nghĩ vậy. Cô nhìn em gái trèo dần lên mái nhà. Bất cứ khi nào họ làm kiểu việc này cùng nhau, Cally luôn luôn là người giữ thang.

Kody rất tự tin với những công việc thế này, Cally nghĩ, giữ chiếc thang càng chặt trong khi Kody tiếp tục trèo lên cao hơn.

"Wow," Kody gọi với xuống. "Đám gỗ lót này vỡ hết rồi. Phải dỡ hết chúng ra thôi."

"Cẩn thận đấy, Kody."

"Giữ thang chắc vào nhé. Em phải đứng cao nữa thì mới nhìn được." Kody rời khỏi thang và trèo lên rìa mái nhà.

Khi Kody vừa bỏ thang ra, Cally cảm thấy nó bắt đầu rung. Lúc đầu rất nhẹ, rồi mạnh hơn, cuối cùng rung lắc rất dữ dội.

"Cally, chị sao thế? Giữ chặt vào chứ. Em..."

Cally cố gắng giữ chặt hơn. Nhưng chiếc thang đột nhiên giật khỏi mái nhà.

"Chị làm gì thế. Dừng lại đi."

"Chị không làm gì cả."

"Giữ lấy đi!"

Cally dùng cả trọng lượng cơ thể mình để đè lên nó. Nhưng chiếc thang vẫn lao ra khỏi ngói nhà. Kody nhìn xuống ngán ngấm.

"Giúp chị với!" Chiếc thang bây giờ đứng thẳng.

Cally cố hết sức kéo nó về phía mái nhà. Nhưng nó giật ra với lực cực mạnh, mạnh hơn sức của cô.

"Cally! Giúp em! Đừng đùa nữa!" Tiếng Kody gào thét trên cao.

Cally thấy gương mặt sợ hãi của em cô. Lại nhìn bàn tay nó đang cố giữ lấy đầu thang, quỳ cả gối xuống. Nhìn cái thang cứ từ từ ngã dần ra. Và cô không thể giữ được nó nữa. Cô từ bỏ, cô nhảy về phía đầu thang có Kody đang rơi. Kody hét thảm thiết.

Lưng Kody rơi xuống trước, rồi tay và chân. Cô cảm thấy ngực mình như bị nổ tung.

Chiếc thang xoay dữ dội rồi may mắn làm sao, không rơi trúng người Kody mà rơi xuống đám cỏ cao bên cạnh.

"Khôông!" Sao lại thế được. Cally chạy đến.

"Kody?" Sao lại thế này? Làm thế nào mà...?

"Kody? Em có sao không? Cally cảm thấy thật khủng khiếp. Em gái cô không thở nữa.

Chương 8

Nhật ký thân yêu.

Bạn có biết mình đã thở phào nhẹ nhõm khi Kody mở mắt ra không? Cú ngã không ảnh hưởng đến nó và thật may là nó không sao. Cuối cùng nó cũng ngồi dậy, hơi lảo đảo một chút. Lưng và cổ bị đau nhưng rất may là không gãy cái gì cả. Dĩ nhiên nó đổ tội cho mình vì đã để thang rơi. Mình đã cố gắng giải thích đó không phải lỗi của mình. Thật kinh khủng. Khi mình cầm lấy cái thang, mình cảm thấy như có một sức mạnh vô hình, mạnh hơn mình rất nhiều, đã kéo giật cái thang ra. Mình cảm thấy thật tệ. Kody rất buồn và giận, nó cho rằng mình đã để nó ngã, và điều ấy khiến mình càng cảm thấy tệ hơn. Mẹ im lặng cả ngày. Và bố rất lạ. "Quá nhiều tai nạn," bố cứ lẩm bẩm mãi như thế, lắc đầu, bố lại tiếp tục. "Quá nhiều tai nạn." Đã có rất nhiều tai nạn từ khi mọi người chuyển đến đây. Hết cái này lại đến cái khác. Nghĩ lại thật quá quái lạ. Ý mình là tại sao cái thang lại như thế? Và tại sao bố lại nghĩ mình đẩy tay ông và làm ông bị thương khi thậm chí mình không hề chạm vào bố? Và cả việc cánh cửa sổ sập xuống tay Kody khi nó vừa đứng đấy mới chỉ một lúc?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Mình luôn tự nhủ chỉ là do ngôi nhà quá cũ kỹ, xuống cấp. VÀ mọi thứ xảy ra với cả nhà chỉ là tai nạn ngẫu nhiên. Mình không ngừng tự nhủ như thế. Nhưng mình không biết mình có thể tin vào điều ấy được bao lâu nữa. Mình bắt đầu thấy thực sự sợ hãi. Nếu có chuyện gì xảy ra nữa, mình sẽ không biết phải làm gì.

À, cũng đã muộn rồi. Mình sẽ dừng lại đây. Mình nghĩ ngày mai rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.

...

Cally đóng nhật ký và nhét nó vào ngăn kéo. Cô đi ngủ. Cô ngáp, hai mắt chợt nhìn ra khoảng không đen tối ngoài cửa sổ. Sau khi trải ga, cô nằm lên giường.

Cô mới chỉ ngủ vài phút, sau đó tiếng gõ cửa quen thuộc lại vang lên. Cứ ba tiếng gõ lại dừng. Lặp đi lặp lại như vậy.

Cally lập tức vùng dậy và đi ra. Cô rón rén đến bên cánh cửa và lắng nghe.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Mình phải xem là ai mới được. Cô cầm lấy tay nắm cửa và đột ngột mở ra.

"Này..." Tiếng cô vang vọng trong hành lang trống vắng. Rõ là không có ai.

This time I'm going to find out who's there, she told herself.

...

Sớm hôm sau, Cally tỉnh dậy, hôm nay là thứ Bảy, trời vẫn còn tối mờ. Cả căn phòng như

chiếc hộp kín mít. Tình cờ cô nhìn thấy cánh cửa tủ quần áo mở. Tủ trống không. Hoàn toàn trống không. Tất cả quần áo của cô: quần jeans, quần short, áo phông, áo sơ mi như bị vét sạch khỏi tủ. Chúng nằm trên sàn nhà, trên bàn, trên bậc cửa sổ.

"Không thể tin được! Ai làm gì thế này?" Cô ngồi bật dậy, gọi to. "Kody? Kody? Em ở trong phòng chị à?" Cô gào to.

Không có tiếng trả lời.

Cô nhảy khỏi giường và mặc quần áo với tốc độ cực nhanh, một chiếc quần short thể thao màu trắng, áo ba lỗ sọc xanh trắng. Rồi cô lôi tất cả số quần áo bị ném lung tung kia và vút lên trên giường. Cô vội vàng chải tóc và chạy xuống cầu thang.

"Có chuyện gì đó đang xảy ra!" Cally lao vào bếp.

"Something weird is going on!" Cally shouted, hurrying toward the kitchen. Cô nhìn thấy một cảnh tượng lộn xộn và náo loạn.

"Cubby đâu rồi?" Tiếng của James, Nó quỳ gối, chui xuống gầm bàn gọi. "Cubby? Cubby?"

"Con chó ngốc nghếch ấy lại đi đâu rồi? Anh Hankers vừa đến, anh nhanh nhẹn gật đầu chào hỏi mọi người và đi thẳng xuống tầng hầm. Cô nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của anh ta nện xuống bậc cầu thang chật hẹp

"Con không ăn trứng!" Kody cáu kỉnh.

Mẹ vừa chia trứng ra các đĩa trên mặt bàn vừa nói. "Con vẫn thích ăn trứng ốp lết vào bữa sáng cơ mà."

"Nhưng mà chúng chưa chín hẳn. Con không ăn. Con sẽ nôn mất! Thật đấy!"

"Được thôi, nhưng mẹ thích ăn trứng lòng đào như thế!" Bà nói và mang đĩa trứng đi.

"Cubby đâu ạ? Có ai nhìn thấy nó không?"

"Bác nghĩ nó đã ra ngoài chơi rồi." Bà Nordstrom nói, đang bên một chồng khăn tắm cao quá đầu. "Bác vừa nhìn thấy nó ở sân sau."

"Chị định giặt đám này à?" Ông Frasier hỏi bà.

"Vâng. Tôi định đi xuống tầng hầm"

"Nhưng Hankers nói với tôi rằng ở đó rất nhiều chuột."

Bà Nordstrom vẫn tiếp tục đi xuống. "Tôi không sợ lũ chuột. Chúng sẽ phải sợ tôi."

"Cubby? Cubby? Nó ra ngoài rồi. Nó không được phép ra ngoài chứ." Nó đóng cửa nhà bếp và chạy đi tìm con chó.

"James, quay lại ngay. Con vẫn chưa ăn sáng!" Bà hất lộn tóc trên trán. "Không ai muốn ăn trứng à?"

"Ai đã làm loạn tủ quần áo của con lên? Phòng của con rồi tung rối mù lên."

"Trước hết hãy ăn sáng đã. Rồi..."

"Mẹ! Mẹ có nghe con nói không?"

"Gì thế? Mọi người gào thét và chạy khắp nhà là sao?" Kody lúc này cũng đã xuống bếp.

"Cubby? Cubby?" Tiếng James vẫn gào loạn trong sân sau.

"Chú chó ngốc đó..." Ông Frasier đặt tách cà phê xuống. "Cally, giúp bố. Xem Cubby có chạy ra sân trước không."

Cally bất mãn kéo mạnh ghế. "Con ước có ai đó nghe con một chút. Có ai đó đã vào phòng con và..."

"Con đi ngay." Ông Frasier đã mất kiên nhẫn. "James sẽ im ngay khi nhìn thấy nó."

Cally vùng vằng đi về phía cửa trước. Mọi người thật chán. Không ai thèm nghe mình.

Cô mở cửa, bước tra ngoài hiên, nhìn quanh và đột nhiên cảm thấy gần như ngừng thở.

Máu toe toét phía trước cửa nhà. Cally che mặt khi kịp nhìn thấy con số viết bằng máu nguyệt ngọc trên tường. "99"

Chương 9

Kody là người đầu tiên nghe thấy tiếng hét của Cally. Cô vội chạy ra phía trước nhà, và cô trợn mắt kinh ngạc khi thấy những vệt máu ngoằn ngoèo rải rác khắp bức tường phía trước. Ông bà Frasier cũng dừng lại ở cửa trước, lặng thinh không nói lên lời.

“Ai làm gì thế này?” Bà Frasier tức giận nói.

“Con biết ngôi nhà này bị ma ám,” giọng Kody đột nhiên nhỏ đến mức như thì thầm. “Con đã cảm thấy có ma ở đây khi chúng ta vừa chuyển đến. Và bây giờ chúng đang nổi dậy.”

“Anh có nghĩ là lũ trẻ hàng xóm nghịch không?” Bà Frasier hỏi chồng. “Một kiểu trò đùa quái đản?”

Ông Frasier nuốt mạnh nơi yết hầu nhưng ông không nói câu nào. Cally có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi trong ánh mắt ông. Lúc đầu thì trắng bệch, rồi thì tối sầm đến mức không nhìn rõ dưới đám cây rợp bóng xung quanh.

“Máu thật phải không?” Kody hỏi. Cally đi vài bước tới gần xem xét. Đầu gối cô đột nhiên yếu ớt và bủn rủn đến kỳ lạ. Cô miết ngón tay qua số 99 màu đỏ trên tường.

“Không phải máu. Sơn thôi.”

“Sơn à?” Ông Frasier trông quá đổi ngạc nhiên.

“Bọn chúng đang cảnh cáo chúng ta. Ai lại bôi sơn đỏ lên khắp tường như thế chứ?”

“Bố và cậu Hankers đã dành cả buổi chiều hôm qua để đánh sạch và sơn lại tường.”

“Thật là một trò đùa ngớ ngẩn.”

“Không phải trò đùa nào cả,” Kody thì thào có vẻ rất nghiêm trọng. “Đó là lời cảnh báo. Không phải đùa đâu.”

“Cubby? Cubby?” Giọng của James vẫn nheo nhéo gọi Cubby. Cally nhìn thấy thằng em trai nhỏ chạy loạn khắp sân trước, vòng quanh chầm chậm và nhìn ngó khắp nơi.

“Cubby?” James quay lại nhìn mọi người đang túm tụm lại một chỗ. “Giúp con tìm nó đi chứ.” James khóc. “Chúng ta phải tìm Cubby! Nó bỏ đi mất rồi!”

Tội nghiệp James. Dường như con chó đã đi mất thật rồi. Cally nhìn gương mặt James đầy nước mắt và nói.

"Chị tìm cùng với em." Đi bất cứ đâu chứ không đứng ở chỗ này được! Cally tự nhủ.

"Đợi đã James. Chị đến đây. Chúng ta tìm xung quanh các nhà gần đây xem sao."

"Cubby! Cubby!" James vẫn tiếp tục kêu gào. Giọng nó càng ngày càng run.

Cally chạy lên phòng. Băng qua đám quần áo đang vứt bừa bãi khắp nơi. Cô đi đôi tất len trắng và tìm giày trong đống quần jean hỗn độn trên sàn.

Khi trở lại sân trước, Kody và ông Frasier đang mở các thùng sơn trắng, chuẩn bị sơn lại bức tường nham nhở đầy màu đỏ.

Cally nói: "Con phải đi bây giờ," và chạy theo James.

"Sao Cubby lại bỏ đi? Sao nó lại làm thế hả chị?"

"Chị nghĩ nó không đi xa được đâu." Cally an ủi cậu em trai, nhẹ nhàng đặt tay trên vai nó.

"Nhanh lên. Chúng ta sẽ tìm nó." Cally dẫn James ra đường cái. "Chúng ta sẽ tìm cả phía trước và sau. Em phải nhìn kỹ nhé."

Lúc họ đi cũng là lúc mặt trời bắt đầu ló dạng. Bầu trời nhiều mây và tươi sáng. Không khí lập tức trở nên ấm áp và tươi mát.

"Cubby! Cubby!" Tiếng James không lúc nào ngừng từ lúc ra khỏi nhà. Cally nhận ra những ngôi nhà trong khu phố này đều khá cũ kỹ và xuống cấp. Nhưng không căn nhà nào trong số đó có vẻ tối tăm và hổng nặng như ngôi nhà mới của cô.

"Cubby kia phải không?" James chỉ về phía bãi cỏ cao mọc lổm chổm phía trước.

Cally quay về phía chỉ tay của James. "Không. Chị rất tiếc James ạ. Đây là con sóc."

Và James lại bắt đầu rên rĩ.

"Đừng nản. Chúng ta sẽ tiếp tục tìm. Bây giờ mình ra sân sau nhé."

Khoảng sân gạch hình chữ nhật trống không và tối đến kỳ lạ. Khi hai chị em vòng ra phía sau, Cally nghe thấy tiếng ro ro của chiếc máy cắt cỏ. Cô và James cùng quay lại. Bước ra từ phía hông gara ô tô là một chàng trai. Cậu ta quay lưng về phía họ trong khi vẫn chăm chú cắt cỏ. Nó gầm rú và rung liên hồi khi chiếc máy xén qua đám cỏ cao đầy.

"Em vẫn không nhìn thấy Cubby."

Cally dường như không nghe thấy, cô vẫn nhìn chăm chú vào chàng trai có mái tóc sẫm màu kia. Và khi cậu ta quay lại, cô nhận ra cậu ấy trông rất quen.

"Anthony!"

Cậu ngừng kéo đẩy xe cắt cỏ. Mắt cậu nheo nheo về ngạc nhiên.

"Chào!" Cậu tắt máy.

"Anthony. Cậu sống ở đây à?"

Cậu nhìn Cally, tay chùi chùi vào ống quần jean.

"Tớ nhớ cậu rồi. Ở cửa hàng, đúng không?"

Có vẻ cậu ấy không nhớ được tên mình. "Cally. Cally Frasier. Mình và em gái đã..."

"À ừ. Cậu khỏe chứ?" Cậu lau trán bằng tay áo sơ mi. Cally nhìn thấy có vài vết cắt ở quần jean của cậu. Và bằng cách nào đó chúng rất hợp với mái tóc đen rối của cậu.

"Đây là em trai mình. James."

"Anh có nhìn thấy con chó nào không. Nhỏ nhỏ, màu đen?"

"Không."

"Hai chị em đã tìm nó khắp nơi. À mà cậu sống ở đây à?"

"Không đời nào." Anthony có vẻ khá nghiêm túc.

Câu trả lời của cậu làm Cally tò mò.

"Đi nào chị." James chạy đến kéo tay Cally. "Chúng ta đi sang chỗ khác tìm thôi."

"Đợi chị chút." Cally quay sang Anthony. "Ý cậu là sao?"

Đôi mắt màu đen của Anthony ánh lên vẻ u tối. "Gia đình mình quá mê tín nên không bao giờ sống ở đây."

"Mình không hiểu."

"Cũng phải thôi. Cậu mới chuyển đến đây mà." Anthony bám vào tay cầm của chiếc máy cắt cỏ. "Không ai nó cho cậu biết phải không?"

"Nói gì cơ?"

"Đi nào!" James mất hết kiên nhẫn rồi.

"Từ từ đã. Nói cho mình nghe xem."

"Ồ. Có cả mớ chuyện linh tính về cái phố này. Những câu chuyện quái gở."

Cally như bật cười. "Nào nào. Không phải chỉ thế mà cậu cũng sợ chứ?"

"Mình nghiêm túc đấy."

"Thế nên cậu không sống ở đây?" Cally chỉ về phía ngôi nhà gần chỗ họ đang đứng.

"Không. Mình cắt cỏ thuê cho họ vào mỗi sáng thứ Bảy. Bạn biết đấy. Chỉ để kiếm thêm chút ít. Mình sống ở khu Làng Cổ. Cậu đã đến đó chưa. Ở đó rất đẹp."

"Mình chưa đi được nhiều nơi trong thị trấn." Cậu nghĩ. Cậu ấy thật dễ thương. Ngay cả khi đổ mồ hôi và bám đầy cỏ xung quanh."

"Chị có đi không!" James lại bám lấy tay Cally.

"Được rồi, được rồi."

Anthony lại lau mồ hôi trên trán. "Hôm nay nóng nhỉ? Nhưng mình sắp xong rồi. Cậu ở chỗ nào? Ở đây này à?"

"Ừ. Số 99."

"Cậu đùa à?"

"Mình không đùa. Sao thế Anthony? Đây là địa chỉ nhà tớ. Chín mươi chín phố Fear."

Cậu nuốt thật mạnh, vẫn nhìn Cally, cậu hỏi khẽ. "Cally. Cậu không biết gì về ngôi nhà đó phải không? Họ không nói gì với cậu đúng không?"

Chương 10

"Nói cho mình đi."

""Em đã bảo là đi cơ mà!~" James phụng phịu, kéo tay chị. "Thôi nào, Cally! Chị đã hứa rồi."

"Một chút nữa thôi James."

"Cậu gần xong việc rồi chứ? Đi ăn bữa trưa cùng mình không? Cậu có thể kể cho mình nghe về ngôi nhà."

Anthony xua cả hai tay. "Mình không nghĩ thế đâu." Cậu cười gượng. "Ý mình là..."

"Cậu sợ phải đến nhà mình đúng không?" Cally cố tỏ vẻ thách thức Anthony.

Cậu gằm nhẹ. "Ừm, không hẳn, Mình muốn nói..."

"Đừng hăm thế chứ. Khi nào xong việc cậu đến luôn nhé." Cally hất lọn tóc trên vai ra phía sau. "Mình rất tò mò với câu chuyện của cậu."

Nhưng vẻ mặt Anthony có vẻ rất nghiêm trọng. "Mình không nghĩ cậu sẽ thích nghe đâu. Mình thực sự không..."

"Cubby? Cub-by!" James gào thét gọi tên chú chó và kéo Cally sang khu đất kế tiếp.

"Em không thể tin được là chị đã mời cậu ta đến đây!" Kody giận dữ. "Nhìn xem! Em đã sơn mái trước cả buổi sáng này. Trông em quá tệ!"

"Cậu ấy không đến để gặp em!" Sao Kody cứ cố làm cho mọi chuyện trở nên khó khăn hơn? Em ấy không thể không ghen tị chỉ trong một khắc thôi sao?

"Ồ, bố mẹ đã đi mua sắm ở khu trung tâm mua bán rồi. Chị định làm bữa trưa bằng gì đây?"

"Chị sẽ làm sandwich cá hồi. Và chị nghĩ là vẫn còn một ít salad trứng từ hôm qua. Có gì ảnh hưởng đâu nhỉ? Chị chỉ muốn nghe Anthony kể chuyện về ngôi nhà. Em cũng thế còn gì?"

"Chị không hề hứng thú gì với câu chuyện đó. Chị có vẻ hứng thú với cậu ta nhiều hơn đấy."

Im lặng một lúc. Rồi họ phá lên cười.

Hai chị em không bao giờ giận nhau quá lâu. Dù cho họ vô cùng khác biệt, họ vẫn là chị em. Chị em sinh đôi.

Cally vươn tay ra là lau đi vệt sơn trắng trên má Kody.

"Em nhìn vẫn xinh mà."

"Người em toàn sơn, và em phải đi thay ngay quần ra mới được." Kody nhanh chóng chạy lên cầu thang. "Không tìm thấy Cubby hả chị?"

"Không. Tội nghiệp James. Nó đang ở trên lầu, khóc rưng rức. Chị đã bảo nó là sẽ đi tìm tiếp sau khi ăn trưa xong."

"Có thể em sẽ đi cùng hai người. em phải tổng khứ đám sơn trên người ngay đây."

Chuông cửa reo.

"Anthony đấy."

Kody đã biến mất. Cally vội vã nói với ra phía cửa. "Cẩn thận đấy. Sơn vẫn còn ướt."

Anthony miễn cưỡng bước vào. Người cậu đã không còn dính cỏ khô, tay và mặt cũng đã rửa sạch bằng vòi nước ở vườn. Phía trước áo ướt một mảng. Cally đi trước dẫn đường vào bếp. Cậu đảo mắt nhìn quanh phòng khách.

"Ở đây tối quá." Cậu thì thào.

"Cậu làm việc cả buổi sáng hẳn phải đói lắm. Mình có salad trứng và khoai tây chiên."

"Ngon đấy." Cậu đút tay vào túi quần jean. Trông cậu cực kỳ không thoải mái. "Hay là chúng ta ăn ở bên ngoài nhé. Hôm nay trời khá đẹp."

Cally cười phì. "Cậu không muốn vào nhà đến thế cơ à?"

"Mình không. Không một chút nào."

Cally, Kody và Anthony ngồi dưới bóng râm của một cây táo rất lớn ở sân sau và ăn trưa. Cally mang chiếc bánh sandwich cho James. Nhưng nó không đói và đóng sầm cửa lại.

"Nhà mình định đốn mấy cái cây này đi." Kody quay sang Anthony. "Cậu biết đấy. Để lấy ánh sáng vào nhà. Ở đây tối quá. Ánh mặt trời không thể xuyên qua tán lá quá dày."

Anthony nhìn chăm chú vào phần bánh của cậu. "Cỏ không được cắt thường xuyên. Có lẽ bố cậu nên thuê người xén chúng đi."

Cally hỏi. "Cậu chắc là sẽ không sợ khi phải làm việc ở đây chứ?"

"Kể cho bọn mình nghe câu chuyện đó đi." Kody phóng chiếc máy bay giấy vừa gấp về phía bãi cỏ. "Về ngôi nhà ấy."

"Không phải là chuyện kể gì cả. Nó có thật." Ánh mắt đen của cậu nhìn khóa vào Cally. "Từng có một người đàn ông đến lớp mình. Ông ta làm cho thư viện. Ông ta là nhà sử học nghiên cứu về thị trấn này. Ông ta kể về..."

"Về nhà mình và chị Cally?" Kody đột ngột nói.

"Ừ. Về số nhà 99 phố Fear."

"Nó thế nào? Có phải là bị ám không?" Kody lại nhìn sang phía Cally.

Cally khoanh tay, dựa lưng vào thân cây. "Cậu kể đi Anthony. Mình hi vọng mọi thứ đều là thật."

"Mình không bịa chuyện. Nhà sử học ấy đã kể tất cả mọi thứ. Có một người đàn ông sống ở vùng Shadyside cách đây khoảng một trăm năm. Ông ta tên là Simon Fear." Anthony phúi con kiến đang bò trên cánh tay xuống.

"Tên ông ta được đặt cho con phố này phải không?"

"Đừng cắt ngang, Kody."

"Phải. Bạn có biết ngôi nhà cháy nằm trên quả đồi cạnh nghĩa trang không? Nhà của ông Simon ở đấy."

"Mình đến đó hôm qua." Kody nói. "Mình không tin có ai lại có thể tàn phá nó đến như thế. Giống như. Muốn xóa sạch nó đi vậy."

"Mọi người cũng rất sợ. Thực tế thì ông Simon là một người khó ưa. Rất khó ưa. Và cả vợ ông ta cũng thế. Mình quên mất tên rồi. Hình như là Angelica. Chỗ đó là rừng. Họ sống trong một ngôi nhà lớn giữa rừng và gây ra đủ mọi chuyện kinh khủng cho mọi người."

"Ý cậu là họ giết người à?"

"Có rất nhiều truyện kinh dị về họ. Nghe nói họ hành xác người khác rồi giết họ."

"Kinh." Kody thì thầm, tiếp tục ăn thêm mấy thìa khoai tây chiên.

"Ông ta đã làm gì với ngôi nhà của bọn mình."

"À, nhà sử học kể rằng khi những người công nhân bắt đầu đào móng ở chỗ này, cách đây bao nhiêu lâu nhỉ. Ừm, khoảng 30 năm gì đấy. Họ đã đào được rất nhiều quan tài."

"Quan tài á? Ở đây á."

"Tất cả đều có dấu hiệu của nhà Fear trên nắp. Bên trong còn có xác người. Ý mình là mấy bộ xương. Cảnh sát lập tức cho rằng đây là nơi chôn cất tập thể. Kiểu như khu lăng mộ bí mật cho các nạn nhân của hai vợ chồng nhà Fear."

"Ồ!" Trông Kody cực kỳ hưng phấn.

Cally thì không tin tí nào. "Halloween vui vẻ." Cô trợn mắt cố làm ra vẻ đáng sợ.

"Mình nhắc lại là mình không dựng chuyện. Mình còn chưa kể đoạn khiếp nhất cơ đấy."

"Đoạn khiếp nhất ấy à. Kể đi." Kody vơ một nắm khoai tây chiên rõ to.

"Các cậu sẽ không thích đâu."

"Cậu biết cách kể chuyện đấy." Cally nói khô khốc. Thực ra là cô không muốn những gì Anthony kể làm cô sợ. Cô vòng hai tay chặt hơn.

"Ông sử gia còn kể về gia đình cho xây nhà trên khu đất này 30 năm trước." Anthony nheo mắt nhìn ngôi nhà đắm mình trong bóng tối. Cậu nâng lon Cô ca lên uống một hơi dài. Rồi cậu tiếp tục kể, mắt vẫn nhìn dán vào ngôi nhà. "Chủ của gia đình nhỏ đó có một vợ và hai đứa trẻ, một trai một gái."

"Khi những người công nhân đục xẻng vào những ngôi mộ đó. Họ đã hỏi người chủ là phải làm thế nào. Ông ta đã bảo họ cứ tiếp tục làm đi. Ông ta không quan tâm đến đám sương mù đó."

"Và vì thế ngôi nhà vẫn được xây tiếp. Người đàn ông mang cả gia đình đến để xem xét việc xây dựng như thế nào. Cả gia đình mới chuyển đến đó vài tuần. Lúc đó đám công nhân đã gần hoàn thành một gian phòng ở tầng trên. Người đàn ông bảo vợ và hai con cứ ở dưới để ông ta lên trên xem. Họ ngồi xuống sàn nhà và đợi. Ông ta chỉ đi có vài phút thôi. Nhưng khi quay lại ông ta thấy..."

"Thấy cái gì?"

"Vợ con ông vẫn ngồi đó. Nhưng họ đã chết. Đầu họ biến mất. Vẫn còn những sợi gân dài thò ra từ phần cổ trống không." Giọng Anthony vẫn đều đều, một nửa khuôn mặt hoàn toàn bị bóng tối nuốt mất. "Giống như đầu họ bị dứt ra khỏi cổ vậy."

"Thế đầu của họ đâu."

"Đầu của họ biến mất. Không tìm thấy trong nhà. Và sau đó cũng không bao giờ tìm được nữa."

"Vậy...chuyện gì đã xảy ra?"

"Chuyện gì đã xảy ra với người đàn ông đó ấy à? Mình không biết. Nhưng ngôi nhà đó chính là nhà các cậu đang ở. Không ai muốn vào đây. Và cũng chưa từng có ai đến ở cả. Cả thị trấn biết câu chuyện về ba người cụt đầu và những phần mộ cả trăm năm tuổi kia. Vì thế ngôi nhà bị bỏ hoang. Không ai sống ở đây."

"Cho đến khi nhà bọn mình đến! Ôi!" Kody rùng mình.

Cally cắn môi nhìn Anthony.

"Tại sao cậu lại nhìn mình như vậy?"

"Mình đang đợi cậu phì cười. Hay ít ra hãy nói với mình là cậu đang đùa đi."

"Mình không đùa." Anthony chống lại cái nhìn chăm chăm của Cally.

"Em biết mà. Em biết có nhiều thứ không bình thường ở đây. Ngay khi chúng ta chuyển đến."

Cả ba người cùng quay đầu nhìn về phía ngôi nhà. Các ô cửa sổ dường như biến mất trong bóng của những cây sồi, cây du.

“Nhưng mình không tin vào ma quỷ.” Cally gần như hét như thể nó có tác dụng vào mấy con ma vậy. “Mình không tin có quỷ, cũng không làm gì có linh hồn.

“Mình cũng không. Nhưng mình...” Anthony ngừng lại khi nghe thấy tiếng hét.

Thực ra họ đều nghe thấy. Tiếng hét của James. Vọng ra từ trong nhà.

Chương 11

"James! Em có sao không?" Cally hét lên. Chân cô như nín vào nhau, cô chạy vội về phía ngôi nhà. Cô tưởng tượng ra một cảnh tượng thật kinh khủng. James bị một sinh vật ghê tởm, hắc ám đang lôi đầu nó ra khỏi cổ.

"James! James?" Kody và Anthony cũng chạy ngay phía sau.

Tiếng khóc hãi hùng vẫn vang lên.

Và ba người bọn họ nhìn thấy James đi vào bếp. Cửa đóng sầm lại. Nó chạy một cách tuyệt vọng về phía sân sau, xuyên qua đám bụi cây dưới những tán cổ thụ um tùm.

"James. Em làm gì thế?" Cally khóc khi ôm chầm lấy em trai. Cô lay vai nó rõ mạnh.

"Đâu rồi? Đâu mất rồi?" James lặp đi lặp lại câu hỏi ấy.

"Cái gì ở đâu rồi?"

"Cubby! Em nghe thấy tiếng nó." James giãy ra khỏi vòng ôm của Cally, tiếp tục điên cuồng tìm kiếm.

"James!"

"Em nghe thấy tiếng sữa của nó. Em nghe thấy lúc ở trong bếp!"

Cally quay lại nhìn Kody và Anthony. "Hai người có nghe thấy tiếng gì không?" Họ lắc đầu, mắt mở lớn ngạc nhiên.

"Bọn chị không nghe thấy tiếng sữa nào James ạ." Cally đuổi theo em trai chạy vòng quanh hàng rào cao ngất bao quanh sân nhà.

"Có thể em chỉ tưởng tượng ra thôi. Ta thử kiểm tra trong nhà xem sao.

Mọi người cùng đi vào nhà. Cally cẩn thận đóng cửa.

Tiếng gì thế nhỉ?

Cô nhìn bà Nordstrom đang cúi xuống bồn rửa, bên cạnh là túi rác lớn phát ra tiếng gầm gừ nho nhỏ.

"Bác Nordstrom, bác có nghe thấy tiếng Cubby sửa quanh đây không?"

Bác ta tắt nước rồi mới quay sang Cally. "Cháu hỏi gì?"

Cally không cần nhắc lại câu hỏi nữa. Bởi cô nghe thấy tiếng gầm gừ càng lúc càng rõ hơn.

"Nghe thấy không? Nó đấy."

"À, có ai đó mang con chó vào đây." Bà vừa nói vừa lạch bạch bước ra khỏi phòng.

"Chắc chắn có ai đó đã mang nó vào." Anthony khẳng định.

Có tiếng kêu phẫn khích và sợ hãi của chú chó nhỏ.

"Cubby! Cubby!" James rất vui mừng.

Họ đi vài bước về phía tiếng kêu. Nhưng rồi lại không nghe thấy gì cả. Một mảnh im lặng. Chỉ có tiếng gọi không dứt của James vang lên trong nhà.

"Em không nghe thấy gì cả." Kody nói.

"Có thể nó vẫn ở trong nhà." Anthony lại bước vào bếp.

Kody và Cally theo sau cậu. James vẫn đứng ở sân sau, đảo đi đảo lại không biết bao nhiêu lần và gọi tên Cubby.

Khi họ quay bếp, tiếng chó sửa lại trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

"Nhưng tiếng kêu giống như phát ra từ phía sân sau cơ mà."

"Nhưng ở ngoài đó chúng ta lại không nghe thấy gì hết." Anthony lắc đầu khó hiểu.

"Vậy chúng ta tìm các phòng khác đi thôi. Cô nhắc chiếc chổi ra.

"Cubby à? Mà có đây không?"

Chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ nó đang ở đó cả.

Tiếng kêu phẫn khích xen lẫn buồn thảm vẫn vang lên. Cally kéo cửa và thò đầu ra ngoài. Tiếng kêu biến mất. James vẫn đang tìm kiếm ở khu gara.

Lúc đó Kody và Anthony đang ở phòng ăn, họ quỳ xuống tìm kiếm dưới gầm bàn và tủ bếp.

"Mình nghe thấy nhưng lại không thấy nó. Cubby! Ra đây nào! Cubby!"

Anthony đột nhiên nhìn đồng hồ. "Ồ. Muộn mất rồi. Mình còn phải cắt cỏ cho một nhà nữa

vào chiều nay."

Cally đi vào từ phía cửa trước.

"Cậu rảnh đi xem phim hay làm gì đó vào tối thứ Bảy không?" Anthony bước ra phía cửa trước.

Cally vẫn tập trung tìm Cubby nên phải mất một lúc cô mới trả lời.

"Tuyệt. Cậu đến đón mình nhé?"

Cô nhìn bóng cậu khuất dần trên đường cái. Rồi cô quay lại bếp. Kody đã thôi tìm kiếm và đang khoanh tay đứng tựa ở bồn rửa.

"Tiếng sửa ngừng rồi."

Cally có thể nghe thấy tiếng khóc mỗi lúc một to của James ở sân sau. Thằng bé đang nằm vạ ra trên bãi cỏ và gào rõ to.

"Quái thật. Con chó ngớ ngẩn đó có thể ở đâu được nhỉ?"

Hai chị em nghe thấy tiếng động cơ chạy trên đường đá ngay một gần.

"A. Bố mẹ về rồi." Kody chạy ra cửa. "Em phải kể ngay câu chuyện của Anthony cho bố mẹ nghe mới được."

"Không! Đừng Kody! Đừng nói cho bố mẹ biết."

Tiếng gào thét của James từ sân sau vẫn không ngừng lại.

Kody tròn mắt nhìn Cally. "Hả? Sao lại thế?"

"Đã có quá nhiều truyện kinh khủng xảy ra. Giờ ta phải đi dỗ James đã."

"Nhưng phải cho bố mẹ biết..."

Cally lắc đầu. "Em nghĩ mà xem. Bố rất đáng thương. Trông ông lo lắng và bất an. Cảm giác sợ hãi bắt đầu lan dần. Chị nghĩ chúng ta không cần tặng ông một cú sốc hay gây thêm bất kỳ rắc rối nào nữa."

Kody nhìn Cally hồi lâu. "Chị vẫn không tin ngôi nhà bị ma ám à? Chị vẫn không tin có thứ gì đó rất kinh khủng ở đây sao?"

"Chị không biết nên tin vào cái gì. Nhưng chị biết là không nên làm bố buồn hơn nữa."

Cô ngừng nói tiếp khi nhìn thấy bố mẹ đi về phía ngôi nhà, trên tay cầm rất nhiều đồ. Hai chị em lập tức chạy ra đỡ cho bố mẹ.

"James làm sao thế?" Bà Frasier đưa một hộp cho Cally. "Sao em lại khóc vậy?"

"Chúng con vẫn chưa tìm thấy Cubby." Kody giải thích. "Bọn con nghe thấy tiếng sủa của nó nhưng lại không nhìn thấy nó."

"Hả?" Ông Frasier nhướn mày sau cặp kính với vẻ ngạc nhiên. "Bố không hiểu."

"Bọn con cũng thế. Chẳng hiểu là thế nào nữa."

Tối hôm đó, Cally lại viết nhật ký. Ngáp dài, cô đóng cuốn sổ nhật ký lại và đút vào ngăn kéo. Thường thì việc viết nhật ký giúp Cally cảm thấy thư giãn và chóng buồn ngủ hơn. Nhưng tối nay, cô đã viết về việc con Cubby mất tích, về Anthony và câu truyện đáng sợ của cậu. Cally còn lâu mới thấy thư giãn với bằng ấy thứ được.

Nhưng khi nằm lên giường và nhìn trần trời vào trần nhà, cô cố gắng vứt bỏ những ý nghĩ không vui ra khỏi đầu. Cô cố nghĩ đến Anthony, về cậu chàng dễ thương và cũng khá tuyệt đó. Nhưng không được. Cô lại nghĩ đến những chuyện kia, về những tai nạn ngẫu nhiên xảy ra với gia đình cô kể từ khi chuyển đến ngôi nhà số 99 phố Fear này.

Kody và Anthony đúng không nhỉ? Có phải ngôi nhà bị nguyền rủa? Bị ám? Cally không muốn tin. Cô cảm thấy bồn chồn và hoảng hốt. Cally ngồi bật dậy. Cô có một ý nghĩ. Cô nhìn chằm chằm qua căn phòng tối, Mỗi tối, một ai đó, không, một thứ gì đó luôn gõ cửa vào ban đêm. Tiếng gõ nhỏ nhưng ghê rợn làm sao. Mỗi tối. Và tối nào cũng vậy, Cally đều giật mở cửa nhưng không tìm thấy cái gì.

Tối nay, mình đã sẵn sàng, cô rón rén bước ra cửa. Tối nay, mình nhất quyết phải biết nó là cái gì. Mình sẽ thức bất cứ lúc nào, cô tự nhủ. Không nằm trên giường và tưởng tượng linh tinh nữa.

Cô kéo ghế ra gần cửa. Ngồi trên ghế, cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa và đợi. Tiếng gõ sẽ vang lên. Ta đã sẵn sàng rồi đây, cô bám chặt tay vào thành ghế.

Khi tiếng gõ đầu tiên vang lên, ta sẽ mở cửa ngay lập tức. Sẽ là cái gì đây? Một con ma? Một sinh vật quái đản? Sức mạnh vô hình tâm linh? Hay không gì cả?

Cô bắt đầu nghe thấy tiếng kèn kẹt, tiếng kéo kẹt ấy vang lên từ những cánh cửa sổ cũ. Âm thanh than khóc quen thuộc của ngôi nhà mỗi đêm.

Cô gõ ngón tay lên tay vịn của ghế, cô đợi. Nghe thật kỹ, giờ chỉ có tiếng gió rít gào qua hàng cây phía bên ngoài ngôi nhà, cô thấy mình nuốt rất mạnh. Và cô đã không phải đợi lâu thêm nữa.

Cốc, cốc, cốc. Tiếng gõ cửa êm ái vang lên phía bên kia cánh cửa nhà. Chỉ cách cô vài inch. Cốc cốc cốc.

Cally hít một hơi thật mạnh đứng dậy. Khi cô giật cánh cửa ra. Cô kêu lên kinh hãi.

"Mày!"

Chương 12

Cái bóng vật vờ trước mặt Cally. Cái váy màu trắng của nó quét nhẹ qua sàn nhà. Nó muốn chạy.

Nhưng Cally tóm được tay nó.

"Kody! Em!"

"Bỏ ra!"

Cally lôi Kody vào phòng.

"Tại sao? Sao em làm thế với chị?"

"Vì chị không tin em!" Kody giật tay ra.

Cái váy dài mắc vào chân ghế và Kody suýt ngã. Nó kêu lên và lập tức bám vào cánh cửa.

"Chị không bao giờ tin!" đôi mắt xanh lục của Kody nhìn xoáy vào Cally. "Em phải làm chị tin!"

"Tin cái gì cơ?"

"Tin rằng có ma trong nhà ấy." Kody đáp trả một cách giận dữ. "Chị cười em. Chị nói em là đồ ngốc. Nhưng em đã đúng, Cally ạ. Tất cả những tai nạn kinh khủng đó: Bố và con dao, thang rơi. Em biết đó không phải tai nạn gì cả. Em biết ngôi nhà vốn đã bị nguyền rủa, bởi một thứ gì đó rất đáng sợ."

Cally trợn mắt. "Và thế là em gõ cửa phòng chị mỗi đêm để chị nghĩ rằng trong nhà có ma? Em thông minh đấy, Kody!"

"Em cần có bằng chứng." Kody cụp mắt xuống. Nó vuốt tóc ra phía sau, vẻ mặt lo lắng. "Em đã rất tuyệt vọng. Em muốn chị tin. Và ở bên cạnh em. Vì thế...vì thế, em có thể làm chị bị ám ảnh."

"Chị không thể tin đó lại là em. Và có phải em đã tung hết quần áo trong tủ của chị ra không?"

"Vâng. Và em đã bôi sơn đỏ lên tường phía trước nhà, em đã viết số 99 đó."

"Em?" Cally không tin nổi nữa.

"Em không có ý gì cả. Em biết chúng ta sẽ phải sơn phủ lên tường mà. Em đã không nghĩ được gì, Cally. Chị có hiểu không? Em tuyệt vọng khi không có chị cùng tin tưởng. Một chút sơn đỏ ấy cũng chẳng sao cả."

"Không sao ư? Không sao ấy à? Em gần như làm bố bị đau tim đấy!"

"Đừng có mà nói quá lên chứ."

"Chị không hề nói quá. Em biết là bố đã rất căng thẳng rồi. Em có nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ông không? Em biết không? Tối nay thậm chí chị đã nghe thấy ông lẩm bẩm một mình."

"Thật ư?"

"Trong phòng làm việc. Bố không biết chị ở đó. Ông đã nói chuyện một mình. Kody ạ. Lẩm bẩm về con Cubby, về ngôi nhà. Nghe rất ghê."

"Tội nghiệp bố." Kody lắc đầu, ngồi phịch xuống giường Cally. "Đừng chỉ trích em nữa, xin chị đấy."

"Chị không tin được là em lại dọa chị." Cally tiếp tục lờ đi. "Tại sao em không nói chuyện với chị?"

"Nói chuyện với chị? Mỗi khi em bắt đầu nói thì chị lại trêu chọc em. Làm sao mà em nói được với chị nữa."

"Nhưng em cố gắng giả ma dọa chị."

"Có một con ma thật." Kody nhảy dựng lên, lay lay hai vai Cally. "Chị phải tin em. Ngôi nhà này rất ghê rợn. Chị nghe Anthony kể rồi đấy."

"Chị biết. Chị đã nghe. Nhưng em biết đấy, đó chỉ là những câu chuyện mà thôi. Em biết là mọi người luôn thói phồng mọi chuyện và khiến cho chúng trở lên đáng sợ hơn thực tế mà." Cally nhẹ nhàng gạt tay Kody. "Vả lại, Kody, em là con ma duy nhất chị nhìn thấy trong nhà."

"Em đã giải thích cho chị rồi là..."

"Chị quyết định rồi." Cally cảm thấy mệt mỏi quá.

"Quyết định gì?"

"Chị sẽ không kể cho bố mẹ những chuyện em làm. Chị sẽ không khoe chuyện em sơn đỏ tường trước nhà nếu như..."

"Nếu như sao?"

"Nếu như em thôi không nói về ma nữa. Khoảng một tuần. Hãy để mọi thứ như cũ. Thế thôi. Có được không?"

Kody lẩn tránh ánh mắt Cally. "Em không có lựa chọn nào khác à?"

"Được rồi. Cally. Em sẽ, được chưa?"

Sau đó con bé về phòng.

Khoảng nửa tiếng sau, Cally vẫn không ngủ được. Cô nhìn đồng hồ. Gần 1h30 sáng.

Mình sẽ giống như sắp chết vào ngày đầu tiên đi làm mất, cô đau thương nghĩ.

Cô ngồi dậy và đi về phía cửa.

Nếu mình thôi nghĩ về Kody và mấy con ma của nó. Nếu mình thôi nghĩ về câu chuyện 30 năm trước, họ ngồi ở phòng khách, ngay chân cầu thang, và cụt đầu. Nếu mình không nghĩ gì nữa thì mình sẽ ngủ được.

Cô véo mạnh hai má. Chúng nóng bừng lên. Nóng quá, mình thấy nóng quá. Cô đi ra hành lang tối về phía phòng tắm. Cửa phòng tắm có hai cánh cửa. Bản lề kêu kéo kẹt khi cô mở cửa. Cô bật công tắc điện.

Mình sẽ rửa mặt bằng nước lạnh, cô thầm nghĩ. Sau đó sẽ mát hơn. Mát hơn thì sẽ ngủ được. Nhắm mắt lại, cô vịn vòi, rồi rửa mặt bằng chất lỏng mát lạnh.

Nhưng rồi cô ngửi thấy mùi thối rửa tanh tanh. Và cô mở mắt. Bồn rửa sứ bọt tối mò. Cally há hốc mồm, cô cảm thấy buồn nôn kinh khủng.

Chương 13

Một chất lỏng sền sệt màu xanh lục có mùi chua chua như mùi nôn mửa, chảy ra từ vòi nước, đổ ồng ọc lên bồn rửa mặt. Thứ đó dính đầy trên mặt Cally, chảy xuống cổ, thấm vào cả áo ngủ.

Đề nén tiếng than nhẹ sợ hãi, cô cố lau chúng bằng cả hai tay. Nhưng hai tay cô đều phủ loại chất lỏng đậm đặc đó.

"Ôi." Cally rên rỉ. Không thể nào chịu được cái mùi này.

Bụng cô cuộn lên. Cô ngồi thụp xuống và bắt đầu nôn.

"Cally, chị mệt à? Cally?" Kody chạy vào phòng tắm. Mùi thối rửa kinh khủng xộc vào mũi cô.

"Ôôiii." Cally rên rỉ và tiếp tục nôn. Tóc cô dính bết lên trên mặt và thứ chất lỏng màu xanh đó cũng bám đầy lên tóc.

"Cái gì thế này?" Kody bịt mũi. Cô cứng cả người khi nhìn thấy chất lỏng màu xanh đậm đặc chảy ra từ vòi nước. Cô vươn tay cố vặn vòi lại. Nhưng nó vẫn chảy.

"Vòi nước hỏng rồi." Kody hét lên. Bồn rửa mặt ngập ngụa. Thứ nước xanh đó tràn ra khỏi thành bồn rửa, chảy xuống sàn nhà.

Cally khóc thét lên khi cảm nhận được chất lỏng ghê tởm đó chảy qua chân.

Kody vẫn cố gắng đóng vòi nước. Nhưng dường như cái tay nắm bị tắc. Và nước xanh từ vòi vẫn không ngừng chảy.

"Có chuyện gì thế?" Giọng nói còn ngái ngủ của ông Frasier vang ra từ phía hành lang.

Cally nghe thấy tiếng bước chân nặng nề trên nền nhà kêu răng rắc.

"Bố, giúp chúng con với!" Bụng cô đau ghê gớm, cô vớ lấy cái khăn mặt trên dây phơi và cố gắng lau đi chất lỏng dính dính trên mặt.

"Ôi, chúa ơi!" Ông Frasier đứng ở cửa phòng tắm. Ông không đeo kính. Ông nhìn chăm chăm vào thứ nước xanh đang tràn ra ngày một nhiều hơn.

"Aaaagh." Gương mặt ông co lại khi ngửi thấy mùi hôi thối kinh khủng. Ông vừa bịt mũi vừa nhìn Cally, rồi lại nhìn Kody. Ông bước vào trong và vớ tới cái khóa vòi.

"Không vặn vào được bố ời."

Trước khi ông Frasier kịp nói gì đó, James đột nhiên chạy vào và hét toáng lên.

"Em nghe thấy! Em nghe thấy nó nhé!" Thằng bé mặc bộ pijama sọc đỏ trắng nhàu nhĩ, cuộn ngược lên, lộ cả một khoảng bụng ra ngoài. "Có ai nghe thấy tiếng Cubby không?"

Ngoài tiếng nước chảy ra, dường như Cally nghe thấy tiếng kêu nho nhỏ, như từ đâu vọng lại. "Chị cũng nghe thấy!"

"Oooh. Mùi gì thế?" James chun mũi.

Tiếng kêu ăng ẳng mỗi lúc một to hơn.

"Em cũng nghe thấy nữa." Kody thì thầm.

"Nó đâu?" James bắt đầu meo máo. "Cubby đâu?"

"Hình như nó ở rất xa." ông Frasier cũng bắt đầu nghe ngóng, mắt nheo lại.

"Nó ở tầng dưới! Con biết mà." James chạy xuống cầu thang. Nó không ngừng réo gọi tên Cubby.

Cô định chạy theo James, nhưng cô bị trượt chân và phải bám vào bồn rửa để khỏi bị ngã.

"Ồi." Chân cô dính đầy thứ chất nhầy nhụa, âm ỉm đó. Và cả tay cô nữa.

"Bố ời, làm gì đi chứ ạ. Bố vặn vòi lại đi. Con bị dính hết rồi."

"Bố đang cố đây!" Cố vặn hết sức, cuối cùng ông cũng khóa được vòi nước."

"Mẹ đâu bố?"

"Con phải đi thay đồ ngay lập tức." Cally bước vòng qua Kody ra hành lang. Vừa đúng lúc, cô nhìn thấy mẹ chạy ra từ phía phòng ngủ với vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

"Mẹ!"

"Ồi, con ời." Bà Frasier thì thào, tay giơ ra phía trước. Trên tóc, trên mặt, trên áo ngủ đều vấy đầy máu tươi.

Chương 14

Cally cố để không kêu lên. "Mẹ, mẹ bị đau ở đâu? Bố ời? Nhanh lên! Mẹ bị thương. rồi!"

"Mẹ không bị thương." Bà Frasier vuốt lại mái tóc nhuộm đầy máu bằng cả hai tay. "Mẹ không sao cả. Máu đó là..."

Kody và ông Frasier cũng chạy ra, gương mặt họ trông vô cùng kinh hoàng.

Cally thấy trên mặt bố dính đầy chất bắn màu loang lổ. Ông há hốc mồm, dường như không thể thở nổi

"Mẹ không bị gì cả. Máu chỉ nhỏ lên người mẹ."

Cally và Kody lao đến ôm chặt mẹ. Nhưng bà Frasier lùi lại.

"Mùi gì vậy? Người con dính cái gì vậy?"

"Con không biết nữa."

Ông Frasier cuối cùng cũng nói được. "Beth, máu ở đâu ra thế?"

"Máu rơi xuống người em, từ trên trần." Bà Frasier run run chỉ tay về phía phòng ngủ.

Họ cùng đi về phòng ngủ. Cally bật đèn. Cô đứng chôn chân tại chỗ. Cô thấy một vũng máu đen đang loang ra trên trần nhà, ngay phía trên giường bố mẹ. Máu cứ chảy không ngừng, nhỏ xuống nhuộm đỏ gối và ga giường.

"Em nghe thấy tiếng hét của Cally." Bà Frasier tựa người vào cửa, đôi mắt sợ hãi vẫn nhìn chăm chú vào vòng máu kia. "Em tỉnh dậy. Và rồi em nhận ra váy dính đầy máu."

"Có lẽ nó chảy xuống từ tầng áp mái." Ông Frasier cầm kính lên đeo. Phải khó khăn lắm ông mới giữ cho mình khỏi run tay. "Chắc chắn có thứ gì trên đó." Ông bước lên cầu thang lên tầng áp mái.

"Không... Anh đừng đi! Đừng lên đó"

Nhưng tiếng cánh cửa phòng gác mái đã mở ra, rồi tiếng bước chân nặng nề của ông di chuyển.

Nhưng rồi không nghe thấy tiếng bước chân nữa. Tiếng một vật nặng rơi xuống. Mọi người lắng nghe. Tầng trên im lặng hoàn toàn. Không có tiếng bước chân. Không có tiếng động nào cả.

"Ôi, không!" Kody chạy khỏi phòng, hướng lên phía cầu thang.

Cally cũng chạy ngay phía sau. "Bố ời?"

Không có tiếng trả lời.

"Bố ời?" Cally nức nở nhìn về phía cầu trên cầu thang tối mò.

"Tại sao bố không nói gì?"

Chương 15

"Bố...bố đâu rồi? Bố có nghe thấy con nói không?" Giọng nói mồm miệng của Cally vang vọng về phía cầu thang tối.

Rồi cô thở phào nhẹ nhõm khi đột nhiên thấy bố xuất hiện ở cầu thang. Tay ông bám chặt vào hai bên cạnh cửa, ông đi thật chậm từng bước một, run rẩy. Cally nhìn khuôn mặt ông - vẻ mặt bàng hoàng và lo sợ.

"Bố?" Cô cầm tay ông. Bàn tay lạnh như nước đá.

"Đầu." Ông lẩm bẩm, bắt đầu nói năng lộn xộn. Ông chớp mắt liên tục, dường như muốn xóa đi những hình ảnh vừa nhìn thấy.

"Gì? Anh vừa nhìn thấy gì cơ?" Bà Frasier hỏi.

"Đ...đầu," ông Frasier lắp bắp, mắt đảo điên dại. "Ba cái đầu người. Một người phụ nữ và hai đứa trẻ. Không! Không!"

Cally giật mình, chạy lên cầu thang dẫn đến phòng gác mái.

"Không!" bố cô hét lên. "Đừng lên con ơi! Rất nhiều máu...những cái đầu...chúng rất đáng sợ. Phải gọi cảnh sát! Nhanh lên! Ai đó...gọi cảnh sát đi!"

...

Sau khi các nhân viên cảnh sát kết thúc việc điều tra, Cally vào ngay phòng tắm và tắm gần nửa giờ đồng hồ. Nhưng dù cô có kỳ cọ thế nào, cái mùi chua chua ấy vẫn bám chặt lên da cô.

Sao cảnh sát lại không tìm thấy gì thế nhỉ? Cally tự hỏi. Chẳng lẽ họ không đưa ra lời giải thích nào cho vũng máu trên trần nhà hay sao? Mẹ cô đã gọi bác sĩ cho bố. Ông uống vài viên thuốc an thần và đã đi ngủ.

Tội nghiệp bố, Cally nghĩ.

Khi bác sĩ đã về, mẹ cô cũng đi tắm, để tẩy sạch mùi máu trên người.

Mấy mẹ con mất vài giờ đồng hồ để lau dọn phòng tắm ngập ngụa trong thứ nước xanh bẩn

thủ đó. Trong bồn tắm, trên sàn nhà đều có. Lau xong, họ lại đi tắm một lần nữa.

Thay một chiếc váy ngủ thơm tho, Cally xuống tầng dưới để lấy một cốc nước lạnh. Lúc này đã gần 5h sáng.

Cally nghe thấy tiếng mẹ thì thầm nói chuyện với James, cố gắng dỗ dành thằng bé đang sợ hãi. Cally cũng nghe thấy tiếng sữa của Cubby. Nhưng tiếng ro ro phát ra từ tủ lạnh và tiếng của mẹ cô còn rõ ràng hơn.

Cô đang rót nước cam ép thì Kody bước vào bếp. "Còn quá sớm để ăn bữa sáng. Nhưng, chị rót cho em một cốc nhé."

Cally vẫn còn run. Cô gần như đánh rơi chiếc cốc khi đưa cho Kody.

"Giờ thì có lẽ chị đã tin em rồi phải không." Kody nói, ánh mắt xanh lục nhìn khóa vào Cally.

Cally chột thấy lạnh sống lưng, Cô gật đầu lia lịa, gương mặt vẫn chưa hết sợ hãi.

"Ừ. Chị thấy rồi." Cô thì thào. "Nhưng, Kody, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

...

Bây giờ là 10h sáng. Cả gia đình đang ngồi trong bếp. Mọi người ngáp ngáp dài, đầu gục xuống vì mệt mỏi. Trệu trạo ăn bánh mì nướng và uống trà. Chỉ riêng ông Frasier là ngủ được, nhờ có thuốc an thần.

"Bố sẽ nói chuyện với ông Lurie. Chắc chắn ông ta phải biết mọi chuyện về ngôi nhà. Chỉ cần ông ta từ chối là chúng ta sẽ đòi lại tiền và trả lại ông ta căn nhà này."

Mọi người không dám trở về phòng vì quá sợ hãi.

Cally nhìn bố đang nằm trên ghế sofa. Mắt ông vẫn giật liên hồi, hơi thở vẫn nặng nhọc. Ông nói rất nhanh, nghe như sắp hụt hơi. Cô chưa bao giờ thấy bố mình như thế. Ông khẳng khẳng với cảnh sát về câu chuyện ba chiếc đầu. Nhưng họ không tin.

Cally đã gọi cho cửa hàng và giải thích rằng cô không thể đi làm hôm nay. Thật may là việc sửa chữa vẫn chưa hoàn tất, nên chủ cửa hàng vẫn chưa cần cô đi làm.

"Con đã lỡ mất ngày làm việc đầu tiên," Cally lắc đầu. "Nhưng con không thể đi làm với tâm trạng như thế này được."

Mẹ nắm chặt tay bố và hỏi. "Anh có chắc phải ra ngoài ngay lúc này không?"

"Anh cần phải làm ngay! Anh phải tìm tên Lurie và hỏi hắn về tất cả mớ rắc rối này!"

"Ông ta chưa chắc đã biết gì về ngôi nhà đâu bố ạ." Kody nói khẽ.

Không để ý đến Cally, Kody bắt đầu kể cho bố mẹ nghe câu chuyện đáng sợ của Anthony. Hai người không muốn tin chút nào.

"Không thể như thế được," ông bố lẩm bẩm, da mặt trắng bệch như ma." Những thân hình bọc trong áo quan cháy rụi. Đầu...những cái đầu người..."

Lúc này ánh mặt trời buổi sáng đã rọi vào căn bếp qua tấm kính cửa sổ. Ông Frasier mấp máy môi liên tục, mắt nhìn không tiêu cự.

"Lurie hẳn phải biết chuyện này. Ông ta làm nghề thầu khoán ở Shadyside đã hơn 30 năm rồi. Bố phải nói chuyện với ông ta ngay."

Ông rút ví ra, tìm một hồi thì thấy tấm card của công ty môi giới bất động sản.

"Hừm. Lạ thật," ông liếc nhìn tấm card.

"Cái gì lạ cơ ạ?"

"Không có số điện thoại liên lạc in trên đây." Ông Frasier đưa tấm danh thiếp cho Cally. "Con có thấy gì không?"

Cally đọc từng chữ một.

JASON LURIE, BẤT ĐỘNG SẢN SỐ 424 PHỐ FEAR

"Chỉ có địa chỉ thôi ạ."

Ông Frasier cầm ống nghe điện thoại lên. Ông bấm nút gọi tổng đài.

"Xin vui lòng cho tôi biết số điện thoại của ông Jason Lurie, công ty bất động sản 424 phố Fear."

Một lúc sau...

"Không có danh bạ sao? Cô chắc chứ?"

Ông cúp điện thoại và ngồi trở lại bàn.

"Bố chưa từng thấy có công ty bất động sản nào mà lại không có số điện thoại cả." Ông nhìn chăm chú vào tách trà trước mặt.

"Bố sẽ đến đó. Bố sẽ không thể ở đây thêm đêm nào nữa, cho đến khi bố nói chuyện rõ ràng với gã đó."

"Và tìm cả Cubby nữa bố nhé." James phụng phịu.

Ông Frasier xoa đầu thằng bé. "Bố không nghĩ ông Lurie có thể làm điều đó đâu, nhóc ạ. Nhưng chúng ta sẽ tìm ra nó. Bố hứa đấy James ạ."

"Con đi cùng bố được không?" Cally đề nghị. Cô nghĩ rằng không thể để bố đi một mình được.

"Được. Con đi cùng bố. Ít ra cũng thêm một người chứng kiến mọi chuyện."

"Hai bố con đi nhanh rồi về nhé." Bà Frasier nói với theo. "Đừng để mẹ con em ở một mình quá lâu, được chứ?"

Cally hít một hơi thật sâu, gió mát lướt trên gương mặt cô. Cô lên chiếc xe Taurus màu xanh của bố. Chiếc xe lăn bánh trên mặt đường lát sỏi. Khi họ ra đến đường lớn, thoát khỏi bóng râm của những cái cây ken chặt như một chiếc chăn lớn, ánh mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện. Rõ ràng hôm nay là một ngày ấm áp đẹp trời.

"Sắp đến nơi rồi." Ánh mặt trời phản chiếu lên chiếc kính của ông Frasier, ông lái xe chậm lại. "Địa chỉ là gì ấy con nhỉ?" Ông đưa tấm danh thiếp cho Cally."

"424 a." Cô nhìn những căn nhà cũ hai bên đường. Rất nhiều trong số chúng nằm cách xa đường cái, nấu mình dưới những hàng rào và bụi rậm cao.

Trogn lúc lái xe, ông Frasier không ngừng nuốt ừng ực và nhịp tay trên bánh lái. Hiển nhiên, tình trạng hiện tại của ông khá tồi tệ. Những gì đã thấy trên tầng gác mái đêm hôm qua đã ám ảnh ông không thôi.

Họ đi qua một khu nghĩa địa. Những cây thánh giá trên các ngôi mộ bằng đá sơn trắng như những khúc xương dưới ánh nắng mặt trời. Cally thở mạnh khi đi qua khu nghĩa địa. Đó là một kiểu mê tín của cô và Kody. Rằng mỗi lần đi qua những ngôi mộ, bạn phải nhin thở.

"Bố nghĩ nó nằm ở phía bên phải. Con nhìn xem, đến số bao nhiêu rồi?"

Cally nhìn thấy thùng thư bên đường. "Kia là số 400. Chắc số 424 chỉ nằm trong khu này thôi."

"Số 410 rồi."

Họ đi qua ngôi nhà kế tiếp, một ngôi nhà bằng đá, rất cao, có phần tháp nhìn có vẻ cổ kính, giống như một lâu đài vậy. "Đó chính là ngôi nhà số 422"

"Thế thì số 424 sẽ nằm ngay bên cạnh. Được rồi. Ông Lurie... sẵn sàng chưa nào, chúng tôi đến đây!"

Họ nhìn qua cửa kính và không tin vào mắt mình.

"Một bãi đất hoang."

Chương 16

Họ nhìn đám cỏ, bụi cây dại mọc đầy trên khoảng đất trống.

“Không có gì ở đây cả.” Cally nói.

“Nó...nó chắc phải là cái nhà kế tiếp chứ.”

Ông lùi xe xuống đường cái. Nhìn từ xa, cả khu đất không có gì cả. Bên cạnh khu đất có một ngôi nhà gạch lớn bao quanh là hàng rào cao ngất.

“Đây có lẽ là văn phòng của ông Lurie.”

Cally rướn người nhìn qua cửa kính xe ô tô. “Không có số nhà gì cả. À không, đợi đã.”

Cô nhìn thấy một tấm biển địa chỉ nhỏ nằm khuất dưới chân hàng rào. “Số 426”

“Không thể nào!”

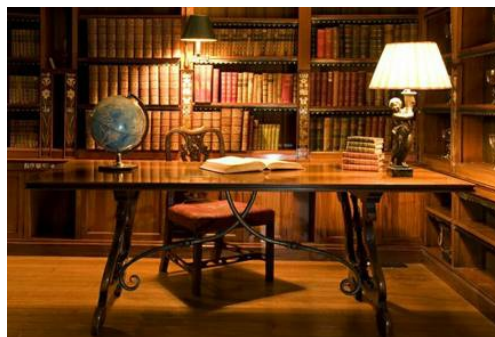
Ông giật tấm danh thiếp từ tay Cally và đọc đi đọc lại. Rồi lái xe lùi lại nữa để nhìn rõ số các nhà hai bên đường. Rõ ràng là đúng địa chỉ, và đó là một khu đất trống.

“Bố ời. Con có ý này. Anthony đã nói với con về nhà sử học của thư viện trong thị trấn. Có lẽ ông ấy vẫn còn làm việc ở đó. Và có lẽ ông ấy biết ông Lurie.”

Ông Frasier vẫn im lặng. Biểu hiện trên mặt ông làm Cally sợ hãi. Ông nhìn xa xăm, như lạc vào một nơi nào đó hoàn toàn khác.

Cô tự hỏi không biết ông có nghe thấy gợi ý của cô không. Rồi cô cũng thở phào khi cuối cùng ông cũng lên tiếng.

“Ừ. Chúng ta thử xem. Con biết không, bố đã đưa cho Lurie tất cả số tiền mà bố mẹ có. Từng xu nhỏ.”

Họ lái xe vòng quanh một hồi, rồi họ tìm thấy thư viện Shadyside. Đó là một tòa nhà vuông vắn, xây bằng gạch đỏ, nằm ở vùng đồi phía Bắc của thị trấn, các trường trung học ba khu nhà. Họ bước vào, một người phụ nữ tóc màu xám đang cẩn thận dán tem vào khoảng nửa tá cuốn sách, kiểm tra ngày trên từng cuốn, chân mày bà nhướng lên khi nhìn thấy hai người bước vào.

“Tôi có thể giúp gì cho hai người?”

“Bố con cháu muốn tìm một người, là nhà sử học của thị trấn. Bác ấy có làm việc ở đây không ạ?”

“Cháu muốn tìm ông Stuyvesant ấy à? Ông ấy ở phòng tra cứu.” Bà chỉ về hướng hành lang rồi lại quay về với công việc dán tem.

Ông Stuyvesant, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần đen, đeo cà vạt nhỏ màu vàng, ngồi cạnh một chiếc bàn kim loại. Cally bước vào và nhìn thấy một cái đầu hói nhẵn bóng thay vì mái tóc bạc như cô đang tưởng tượng. Khuôn mặt ông tròn và màu đỏ, mũi nhọn, đôi mắt đen nhỏ, ánh sáng xanh từ máy tính hắt lên người ông. Ông nở một nụ cười than thiện. “Đây là phòng tra cứu. Tôi có thể giúp hai người tìm gì đây?”

“Ồ, tôi hi vọng ông có thể giúp tôi tìm người.” Giọng ông Frasier vang vọng trong căn phòng trống.

“Có người nói với cháu ông là nhà sử học của thị trấn.”

Ông Stuyvesant có vẻ rất vui khi có người nói với ông như thế. Nụ cười ông rộng hơn, khuôn mặt càng đỏ hơn. “Tôi yêu thích phần quá khứ của Shadyside.” Ông nói, rõ ràng rất tự hào.

"Chúng tôi tìm một người làm nghề bán bất động sản."

"Vậy ông đã tìm trong cuốn Trang Vàng chưa?"

"Tôi không hiểu tìm ở đó làm gì. Tôi tìm một người tên là Jason Lurie. Ông ấy đã bán cho chúng tôi một ngôi nhà."

"Tôi hiểu rõ mọi thứ ở đây." Đôi mắt đen nhỏ của ông Stuyvesant sáng lên. "Tôi biết từng chỗ kinh doanh ở Shadyside. Mọi người thường nói tôi nhớ được mọi việc của họ nhưng lại không nhớ việc của chính tôi." Ông cười to, giọng kéo dài hài hước.

"Ông biết ngài Lurie chứ?"

Ông Stuyvesant nhăn trán. " Có phải là công ty Lowry nằm trên đường Division không nhỉ? Lurie à?"

"Vâng, Jason Lurie"

"Hừm." Ông Stuyvesant gãi cằm. "Lurie, Lurie, nghe quen lắm."

Ông đứng dậy. Ông Stuyvesant rất to lớn. Ông phải chống hai tay lên bàn mới đỡ nổi trọng lượng của mình. Ông đi tới giá sách lớn phía sau và cầm ra một quyển sách rất to. "Đây là những địa chỉ kinh doanh đăng ký hiện thời."

Ông đặt cuốn sách lên bàn, ghé sát mắt vào xem, mặt chỉ cách trang giấy một hay hai inch gì đó và bắt đầu lật đến vần J.

"Judson Lurie à?"

"Không. Jason ạ. Jason Lurie." Cally trả lời.

"Không có." Ông Stuyvesant đóng sầm quyển sách. "Ở Shadyside không có ai như thế cả."

Ông xoa xoa cái đầu hói. "Để tôi tìm kỹ xem nào." Rồi ông quay lại giá sách và lấy về quyển sách thậm chí còn to hơn. Nó được bọc bằng da màu đen. Cuốn sách khá cũ. "Đây là một cuốn sử ký." Ông Stuyvesant đặt cẩn thận lên chiếc bàn kim loại nhỏ. "Đó là cuốn ghi chép của riêng tôi với mọi sự việc ở đây." Hít một hơi, ông bắt đầu tìm, ngón tay rê dọc xuống. Hai bố con nôn nóng xem ông Stuyvesant lật từng trang. Đột nhiên ngón tay ông dừng lại. Ông cúi sát vào trang sách, mồm lẩm nhẩm đọc. Ông ngược nhìn Cally và bố cô, gương mặt khó hiểu, đôi mắt nhỏ chột mở to đầy vẻ ngạc nhiên.

"Có chuyện gì thế ạ?" Cally hỏi.

"Ừm..." Ông hơi lưỡng lự. "Tôi có ghi tên một người là Jason Lurie ở đây. Nhưng có lẽ kết quả không như hai bố con mong đợi đâu." Ông càng ghé sát cuốn sách hơn, di ngón tay lên trên và đọc bằng một giọng rất nhỏ.

"Jason Lurie, làm nghề bất động sản. Tháng 7 năm 1960, gia đình ông ta bị sát hại ở chính trong căn nhà mới xây của họ. Một tháng sau, ông ta treo cổ trong ngôi nhà đó. Ngôi nhà ở số 99 phố Fear."

Chương 17

...

Nhận ký thân yêu. Mọi người bây giờ đều sợ hãi. Cả nhà muốn rời khỏi đây ngay lập tức, càng nhanh càng tốt. Nhưng bố nói chúng tôi không có tiền để đi. Bố càng ngày hành động càng lạ lùng. Lúc nào trông ông cũng rất buồn, mắt nhìn vô định, luôn chìm đắm vào những suy nghĩ riêng, ông không thể tập trung vào bất cứ thứ gì. Và hôm nay mình bắt gặp bố nói một mình tới hai lần. Ông nhìn về phía sân sau, quay lưng lại, nói chuyện một mình thật lâu. Ông lăm lăm về các xác của Simon Fear được chôn dưới tầng hầm. Người đàn ông trong câu chuyện Anthony kể cho mình ấy. Ông cũng nói về Lurie. Mình rất lo lắng. Mình còn lo cho cả James nữa. Bố mẹ đăng ký cho nó một buổi cắm trại, mình nghĩ chủ yếu là đưa nó rời khỏi nhà thôi. Khi xe buýt đến đón nó sáng hôm Thứ Ba, James khóc rất nhiều, thằng bé không muốn đi. Không giống nó mọi ngày chút nào. Nó nói không muốn rời xa Cubby. Nó nói nghe thấy tiếng Cubby rên rỉ, đêm nào cũng vậy. Không còn chất lỏng màu xanh bốc mùi nôn mửa, không còn máu nhỏ giọt từ trên trần nhà. Nhưng cả nhà đều lo âu suốt cả ngày. Mỗi khi ngôi nhà rung nhẹ, cả gia đình đều sợ hãi như có những chuyện kinh khủng sắp xảy ra. Mình đã cố gắng rất nhiều nhưng mình không thể không nghĩ đến ông Lurie. Mình đã gặp ông ta, đã bắt tay với ông ta. Làm thế nào mà ông ta có thể hiện về từ 30 năm trước ngay trong ngôi nhà này? Phải có một lời giải thích logic nào đó chứ, đúng không?

Bố thì luôn lăm lăm rằng ông Lurie chưa chết, rằng bố phải đi tìm ông ta, rằng ông ta đã lừa bố và chạy trốn với tất cả số tiền của gia đình. Nhưng mình không nghĩ ông Stuyvesant đã nói dối. Tội nghiệp bố. Bố không nghĩ được gì cả. Ít ra còn có Kody vẫn ổn. Mình đã không thể tha thứ cho nó từ vụ dọa ma lần trước. Nhưng dường như mình đã không còn giận dữ khi có quá nhiều chuyện nghiêm trọng xảy ra như thế này. Mình nghĩ nó đã đúng. Nó quanh quẩn ở nhà cả ngày trong khi mình ra ngoài làm việc. Chú Hankers vẫn đến vào mỗi buổi sáng vào mất hút luôn trong tầng hầm. Mình đoán chú ấy phải chiến đấu với lũ chuột. Nhưng những việc khác thì chưa đâu vào đâu cả. Công việc của mình ở cửa hàng rất vui vẻ. Mình gặp một vài người tốt. Mình đến quán Corner và gặp Anthony vài lần. Cậu ấy là một chàng trai tuyệt vời. Mình đã không còn nghĩ gì đến Rick nữa! Tối mai sẽ là buổi hẹn đầu tiên của bọn mình. Chúng mình định đi xem phim ở trung tâm mua sắm. Nhưng mình có ý khác nhé. Mình sẽ gọi cho Anthony và mời cậu ấy đến ăn tối. Vì thế mình sẽ dừng bút ở đây thôi...

Sáng hôm sau, Cally sốt sắng cầm máy và gọi cho Anthony. Tiếng điện thoại reo hai lần. Sau đó Anthony nhắc máy.

“Chào, Anthony. Mình, Cally đây.”

Giọng của cậu ấy có vẻ khá ngạc nhiên. “À, Cally? Mình vừa nghĩ đến cậu.”

“Tuyệt.” Và sau đó cô nghe thấy tiếng cậu hét lên với bố mẹ. “Đừng nghe trộm nữa. Điện thoại của con mà!”

Một tiếng cạch khá to. “Mẹ luôn thích nghe trộm điện thoại của tớ.” Anthony cười khúc khích. “Tớ đã bảo mẹ đừng có xen vào chuyện của tớ mà.”

“Tối mai cậu đến nhà mình ăn tối nhé. À, ừm. Trước khi đi xem phim ấy mà.”

“Gì? Nhà cậu ư?” Rõ ràng lời mời khiến Anthony hoàn toàn ngạc nhiên.

“Ừ. Nhà mình thường nấu một nồi mì ống to vào mỗi tối thứ 7. Thế nào?”

“Uhm...” Yên lặng một lúc.

“Khó quyết định quá nhỉ?” Cally cười, rồi sau đó cô nhận ra Anthony có vẻ lưỡng lự. “Anthony, cậu sao thế? Cậu sợ phải đến nhà mình à?”

”Không. Không phải thế.” Cậu vội phủ nhận. “Mình ok. Thật đấy.”

“Vậy là cậu sẽ đến? Tuyệt!” Cally không giấu nổi giọng nói phấn khích. “Có thể mình sẽ làm bánh hay món tráng miệng nào đó.”

“Nghe hay đấy. Mấy giờ vậy?”

“Sáu giờ nhé.” Cally không chắc lắm nhưng cô vẫn nghe thấy giọng cậu ấy có vấn đề.

“Cậu thực sự không sợ tới nhà mình chứ?”

“Không, dĩ nhiên không rồi.”

“Sẽ ổn cả thôi. Mình hứa đó.” Cally vô cùng hào hứng. Nhưng sao khi cô nói câu này thì đột nhiên cô lại thấy lạnh cả sống lưng. Cô tự hỏi. “Lời hứa đó liệu có thực hiện được không đây?”

Chương 18

Anthony đến lúc 6 giờ hơn tối ngày thứ 7. Cally đón cậu ở cửa. Cậu mặc một chiếc áo chơi bóng sọc trắng-xanh lá và quần jean đen.

Hôm nay trời mưa cả ngày, khiến cho ngôi nhà càng có vẻ xám xịt và ảm đạm hơn bao giờ hết. Từ lúc 5 giờ, mưa có vẻ ngớt đi một chút. Anthony dừng lại chùi đôi giày sneaker ướt lên thảm chùi chân trước cửa.

"Xin chào." Cậu cố nói giọng như bình thường. Nhưng Cally nhìn thấy vẻ bất an trong đôi mắt cậu khi liếc nhìn ngôi nhà.

"Mì đang được nấu, và mình đã nướng xong bánh chocolate hạnh nhân," cô mở cửa rộng ra và thông báo với cậu. "Thực ra thì mình nướng không chín lắm. Chúng mềm và hơi bở."

"Đúng kiểu mình thích đấy." Cậu nở một nụ cười gượng gạo. Cậu bước vào nhà.

"Thơm quá."

"Đó là mùi nước sốt cà chua." Cô dẫn Anthony băng qua phòng khách. "Hi vọng cậu thích vị tỏi." Và sau đó, không kịp nghĩ, cô tiến gần và hôn Anthony. Đây chắc chắn là điều không tưởng nhất mà cô đã từng làm. Cô miết môi và choàng cả hai tay lên để ôm lấy vai cậu.

Đơn giản mình muốn hôn một ai đó. Cô nghĩ thầm. Muốn ôm một ai đó, thật chặt. Rất cần một ai đó mang lại chút ánh sáng mỏng manh cho ngôi nhà tối tăm đáng sợ này.

Anthony hơi bất ngờ một chút. Nhưng rồi cậu cũng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Cally và đáp lại cô.

Uhm... đúng thế. Đây là cái mình đang cần.

Một lúc sau, Cally hôn nhẹ lên má Anthony và hai người tách ra. Đột nhiên cô cảm thấy thật ngượng ngập. Cô chưa từng làm thế bao giờ.

"Bố mẹ không ở nhà." Cô nói và cầm tay Anthony, dắt cậu vào phòng ăn.

Bàn ăn được chuẩn bị cho ba người. Cô nhìn thấy Kody đã bỏ quên khăn ăn trên bàn.

"Bố mẹ đã đi thăm họ hàng. Cùng với cả James.

"Vì thế chỉ có cậu và mình?" Anthony hỏi, đưa tay vò mái tóc xoăn màu đen.

"Và Kody nữa." Kody bước vào bếp. Cô ngậm một cái thìa gỗ dài. "Mmmm. Nước sốt ngon đấy. Nhưng nhiều tỏi quá."

"Em quên khăn ăn rồi này. "

"Haizz. Em luôn quên cái gì đó." Rồi Kody quay lại nhìn Anthony. "Cally nói với mình là cậu sợ nhà của bọn mình."

Mặt Anthony chuyển sang màu đỏ. "Vớ vẩn."

"Thôi nào, tối nay chúng ta không nói về chuyện đó và ăn tối thật vui vẻ được không? Chúng ta sẽ nói những chuyện vui vẻ." Cally nhìn Kody. "Chúng ta thôi đừng nói về xác chết và những con ma, hay bất cứ cái gì như thế chứ?"

"À-ờ. Nồi nước sôi rồi kìa chị!"

Và thế là ba người xông tới để cứu vãn món mỳ ống. Sau đó họ ăn tối khá vui vẻ. Đây là khoảng thời gian thoải mái nhất mà Cally có được từ khi chuyển đến căn nhà số 99 này.

Kody cực kỳ không tình nguyện nói tránh những chuyện liên quan đến chủ đề ngôi nhà và những thứ đáng sợ liên quan. Anthony kể rất nhiều chuyện hay ho về trường trung học Shadyside và đám bạn học ở đó. Có cả chuyện về cả đội Shadyside mà Anthony là thành viên đã chạy sai đường trong lần chạy thi 220m nữa.

Và ngôi nhà cũ cũng như rung lên với những tràng cười vui vẻ lần đầu tiên được vang lên.

"Đây là mùa hè dài và nhàm chán nhất của em. Em không thể đợi cho đến ngày được đến trường." Cô trực tiếp nhấn mạnh với Cally rằng cô rất háo hức được học ở ngôi trường mới. Ngôi trường cũ rất nhỏ, đến nỗi mà cả khối 10 chỉ có 40 học sinh. Sẽ thật vui khi được gặp rất nhiều bạn mới và kết bạn với họ.

Khi họ ăn, Anthony có vẻ thoải mái hơn. Cally rất vui vì món mỳ ống khá ngon. Rồi sau đó món bánh chocolate hạnh nhân cũng biến mất cực nhanh.

Sau khi ăn xong, Cally đứng dậy đầu tiên. "Chúng ta phải nhanh chóng dọn dẹp ngay. Cũng muộn rồi."

"Em sẽ rửa bát."

"Không. Để mình, mình làm nhanh hơn." Anthony nhanh chóng thu dọn chồng đĩa, đặt bát đựng salad to đùng lên phía trên và đem vào bếp.

"Cậu ấy tuyệt đấy," Kody thì thầm với Cally. Cally cười và gật đầu.

Kody thở dài. "Chỉ nghĩ thôi nhé. Nếu em đến nhà hàng đó trước, có khi cậu ấy lại mời em đi xem phim cũng nên."

Cally nghe tiếng nước chảy xuống bồn rửa. Có tiếng lục cục từ đồng rác.

Kody thật là... Nó luôn ghen tị.

"Em sẽ gặp được các chàng trai khác khi năm học mới bắt đầu mà." Cally dọn đám đĩa và thìa. Nhưng rồi cô đánh rơi tất cả xuống bàn khi nghe thấy một tiếng hét kinh khủng.

"Anthony!" Cally lao về phía bếp, rồi do dự đứng ở cửa một lúc. Cô nhắm chặt mắt. Cô không dám nhìn. Cô không muốn thấy Anthony bị đau. Nhưng cô không thể làm như vậy. Cô bước vào phòng bếp, đúng lúc cô nhìn thấy Anthony đang cố kéo cánh tay của cậu, kéo hết sức rút tay khỏi lỗ thoát nước ở bồn rửa hoàn toàn khô ráo.

Cuối cùng thì cũng kéo được. Nhưng cậu càng hoảng sợ hơn. Anthony giơ tay ra phía trước.

"Tay tôi!" Bàn tay như một đồng nhão nhoét, màu đỏ và màu hồng, da, xương và máu trộn lẫn, hỗn độn.

"Ngón tay của tôi." Cậu tìm kiếm trong cái ống thoát nước đáng sợ. "Ngón tay tôi đâu rồi?"

Chương 19

Cally ngừng lại một giây, kinh hoàng nhìn bàn tay cắt của Anthony. Sau đó, cố kìm lại cơn nôn nao đang cuộn lên trong dạ dày, cô chạy đến tắt cái máy nghiền rác đi. Tiếng thét ghê rợn của Anthony vẫn không ngừng vang lên trong im lặng. "Tay tôi! Ngón tay của tôi!" Cally lại gần bồn rửa, nhìn kỹ vào lỗ thoát nước. Nức nở, cô nín thở, dứt tay xuống. Và móc lên hai ngón tay bị cắt rời. Gói chúng lại bằng mảnh giấy bản, Cally gọi Kody. "Xe đâu! Khởi động xe đi! Chúng ta phải đưa cậu ấy đi cấp cứu!"

Kody giữ tay khur khur trên mặt. "Sao có thể như vậy? Làm thế nào mà..."

"Kody!" Cally cố gắng hét thật to, thúc giục em gái phải hành động ngay. "Lấy xe mau."

Kody sợ hãi, chạy đi lấy chìa khóa của chiếc xe thứ hai trong nhà.

"Tay của tôi! Ngón tay của tôi!" Anthony không ngừng kêu đau, tiếng kêu còn thấm thương hơn một con vật bị sập bẫy.

Cố để không bị buồn nôn, Cally quấn chặt chiếc khăn ăn vào bàn tay Anthony. Sau đó một tay cầm hai ngón tay đứt lìa kia, một tay ôm Anthony hướng về phía xe.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, Cally đến thăm Anthony trong bệnh viện. Cậu ấy vẫn chưa tỉnh táo hẳn do tác dụng phụ của thuốc giảm đau mà bác sĩ đã kê đơn. Từ bàn tay đến bả vai bị quấn băng trắng xóa. Cậu lặng nhìn Cally. Cậu ậm ừ vài câu "có" hoặc "không". Đôi khi cậu không trả lời.

Bố mẹ Anthony đứng chụm lại phía bên kia chiếc giường. Họ thì thầm nhỏ vào tai nhau. Mẹ cậu ấy không rời mắt khỏi miếng vải bó nham nhở.

"Họ đã khâu những ngón tay về chỗ cũ. Cả hai ngón. Nhưng hai bác không nghĩ rằng nó sẽ trở lại bình thường. Có lẽ, chúng sẽ không cử động được nữa." Bác gái bật khóc nức nở. Bố Anthony không nói được gì. Anthony nhìn chăm chăm vào Cally, đồng tử giãn nở, mắt ngập nước. Cậu ấy không nói gì cả.

"Nó vẫn còn bị shock." Bố cậu giải thích. "Nó vẫn còn choáng." Rồi ngập ngừng một chút, ông nói tiếp. "Anthony nói với bác là dường như có một lực rất mạnh kéo tay nó vào cái máy nghiền rác. Sao có thể chứ?"

"Cháu... cháu không biết." Cô lắp bắp. "Cháu đang ở trong bếp. Cháu nghe thấy tiếng nhưng không biết chuyện gì xảy ra." Cô biết sẽ không cầm được nước mắt nếu ở lại thêm nữa. Cô lại gần giường, chào tạm biệt Anthony. Cô chào bố mẹ cậu ấy rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Tối hôm đó, ông Frasier ở phòng khách, vừa đi đi lại lại vừa lắc đầu. James ngồi trên sofa, lẩm bẩm một giai điệu bí mật.

"James... em làm gì thế?" Cally hỏi.

""Em muốn Cubby." Và nó lại gật đầu, lưng tựa vào ghế, lặp đi lặp lại.

"Mẹ đâu nhỉ?" Kody đang ngả người trên một cái ghế bành, cuốn tạp chí Sassy mở trên đùi.

"Đi ngủ sớm rồi. Mẹ đang buồn."

"Chúng ta đều đang buồn." Ông Frasier đột nhiên trả lời, ông quay về từ phía cửa sổ và đi lại phía họ. Hai tay đút vào túi chiếc quần short hộp màu nâu của ông.

"Buồn. Chúng ta buồn. Chúng ta đều rất buồn." Ông lặp lại trong cổ họng.

"Bố... tối nay có chuyện gì ở nhà cô chú thế?" Kody hỏi. "Bố đến đó để mượn tiền. Vậy..."

"Không có. Chú ấy không có. Và bây giờ mọi người đều buồn. Rất buồn."

"Có nghĩa là..."

"Chú ấy không cho chúng ta vay tiền để rời khỏi đây!" Ông hét lên, mắt đảo liên hồi sau cặp kính, mặt ông đỏ lên. "Chú ấy nói chú ấy có một năm quá tệ rồi. Có vấn đề rắc rối về thuế. Chú ấy không thể giúp gì."

"Ôi." Kody ngồi càng sâu vào chiếc ghế và cố gắng để đọc cuốn tạp chí.

"James... ngồi yên đi.

Đôi mắt đen tuyền của nó nhìn về phía bóng tối ngoài cửa sổ, nó lơ đãng như không nghe thấy gì.

Lúc này, bà Nordstrom bước vào, bà lau bàn tay mập mập vào chiếc khăn lau đĩa. "Bếp đã được lau sạch sẽ." Bà thông báo với bố Cally.

Ông ngừng đi lại và liếc nhìn bà, như thể đang cố xác định xem bà đang nói cái gì.

"Thật là một mớ hỗn độn kinh khủng. Ngôi nhà này hẳn là bị nguyên rửa mất rồi."

"Xin đừng bỏ việc. Xin bà đấy, Nordstrom. Chúng tôi cần bà."

"Được. Được. Tôi sẽ quay lại vào sáng mai." Bà quay lại và biến mất vào phòng.

"Em muốn Cubby cơ." James phụng phịu. "Em nghe thấy tiếng nó sáng nay. Nó đang khóc."

"Chỉ là tiếng gió thổi hay tiếng gì đó thôi em."

"Không, không phải." Nó hét lên giận dữ. "Đó là Cubby! Đó chính là Cubby!" Và nó lại tiếp tục làm hành động kỳ quặc lúc này, nhanh hơn.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ, bố?" Kody rời mắt khỏi tờ tạp chí.

Ông không nghe thấy cô nói gì. Ông đứng ở cửa sổ, nhìn ra ra khoảng không gian tối sẫm như bị thôi miên.

Kody nhắc lại câu hỏi lần nữa.

"À, chúng ta sẽ sơn lại cổng vòm." Ông không quay lại. "Rồi sửa mái nhà. Mấy miếng ngói vỡ kia cần được thay. Và rồi..."

"Không, bố ạ. Ý của Kody không hỏi mấy cái đó. Em ấy muốn hỏi là..."

"Bố nghĩ là đến giờ đi ngủ rồi đấy." Ông nhìn chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi. "Hai đứa đi ngủ đi. Mọi người đều mệt quá rồi. Chúng ta thức quá muộn, chỉ có thể thôi. Đó là vấn đề."

Cally định phản đối, nhưng rồi cô nhận ra là chẳng để làm gì cả. Cô không thể nói chuyện được với bố lúc này. Có lẽ ngày mai bố sẽ khá hơn, cô hi vọng vậy. Có lẽ ông sẽ suy nghĩ sáng suốt hơn. Cô đi về phía ông và đặt một cái hôn thật nhanh lên trán ông. Bố nóng quá." Da ông như phải bỏng vậy! "Bố à, bố nên lấy cặp nhiệt độ xem thế nào."

Ông không nghe thấy gì cả.

Cally, Kody và James cau có trèo lên cầu thang đi về phía phòng ngủ. Cally nhìn bố đứng trước cửa sổ trong phòng khách. Trán tựa vào kính lạnh. Mắt ông nhắm chặt. Hai vai run lên.

Cally thay một chiếc váy ngủ dài. Rồi cô bước xuống phòng tắm để đánh răng. Đánh răng xong, cô nhìn thấy đèn phòng James vẫn sáng. Không nhìn được, cô liền ghé mắt vào xem.

Thằng bé đứng cạnh giường, mặc bộ đồ ngủ, tay cầm cuốn truyện tranh.

"Đọc truyện cho em đi", nó yêu cầu Cally khi nhìn thấy cô ở hành lang.

"Gì cơ?" Cally bước vào phòng. Không khí nóng và thật ngọt ngào. Trong này ấm hơn ngoài kia.

"Mở cửa ra đi"

"Không... đừng!" James hét lên, mắt nó mở trừng trừng. Nó nhảy ra chặn đường Cally.

"Đừng... Xin chị đấy!"

"Okay, okay." Cally nhẹ giọng. "Sao em lại không muốn mở cửa."

"Em chỉ là không muốn thôi."

Thằng bé sợ hãi. Cô nhận thấy điều đó. James thường không bao giờ sợ bất kỳ thứ gì.

Nhưng bây giờ...

"Đọc cho em truyện này đi." Nó gửi cuốn sách vào tay cô.

Cally nhìn bìa sách. Cuốn truyện tranh có tên là "Pug - chú chó con xấu xí."

"Chị đọc đi. Chị ngồi đây này." James leo lên giường và vỗ nhẹ vào tấm đệm.

"Nhưng đây là cuốn sách dành cho các em bé. Em đã không đọc cuốn sách này ít nhất 5 năm rồi. Giờ thì em phải tự đọc chứ."

"Đi mà chị." Thằng bé hỏi, giọng cầu xin, nài nỉ.

Cally thật muốn khóc. Tội nghiệp James. Cô nghĩ thằng bé đang cố gắng trở về thời còn bé. Mọi thứ làm nó quá sợ hãi, nó đang cố quay về hồi ức vui vẻ khi xưa. Hạnh phúc và an toàn. Cô vòng tay qua thân thể gầy gò của em, kéo nó lại và ôm nó thật chặt. Thằng bé thật mỏng manh, thật dễ tổn thương.

James không hề có ý giẫy ra. Nó chỉ lặp lại. "Câu chuyện. Hãy đọc cho em nghe." Cally buông tay, lau nước mắt đang chảy dọc hia bên má. Rồi cô ngồi trên trước giường nhỏ của cậu em trai và đọc cuốn truyện tranh như thể thằng bé mới lên hai chứ không phải chín tuổi.

Sau khi kết thúc, cô đặt cuốn sách xuống, nói chúc ngủ ngon và đi về phòng. Cô dừng lại một chút ở cửa phòng để ngó James một lần nữa. James cầm cuốn sách lên và lặng lẽ đọc lại lần nữa.

Khẽ lắc đầu, Cally đi thật chậm trong hành lang hẹp dẫn về phòng.

Cally lại muốn khóc lần nữa khi nghĩ về James, nó đã sợ hãi biết bao, thật kinh khủng.

Lúc ấy cô không biết mình sẽ không bao giờ gặp lại cậu em trai lần nữa...

Chương 20

Nhật ký thân yêu, thật tội nghiệp em trai mình. Mình thật rất lo cho nó. Nó bắt đầu cư xử như một đứa trẻ 3 tuổi. Vài phút trước nó bắt mình đọc cuốn truyện tranh đã không còn động đến từ hồi 3 tuổi. Và nó dần trở nên sợ hãi mọi thứ. Nó thậm chí còn sợ mở cửa phòng ngủ vào buổi đêm cơ. James chưa từng như thế trước đây. Căn nhà này đã thay đổi tất cả mọi người. Mẹ dạo này quá lặng lẽ, quá suy sụp. Mẹ gần như không nói được từ nào. Hầu hết các buổi tối mẹ đều về phòng ngay sau bữa tối, nằm trên giường trong bóng tối. Khi mình hỏi mẹ có muốn đi cùng đến trung tâm mua sắm xem một vài bộ đồ đi học không, bà chỉ lắc đầu và bước đi. Mình lo lắng nhất vẫn là Bố. Bố thường đi đi lại lại hàng giờ và tự nói chuyện một mình như một người phát điên. Đôi khi ông nhìn chằm chằm vào mấy chị em với biểu hiện rất kỳ quái trên mặt, như thể ông không nhận ra là ai. Ông luôn kể về chuyện làm sao tìm được trung tâm bất động sản của ngài Lurie và muốn đòi tiền về. Nhưng ông biết điều đó là không thể. Rồi bố bắt đầu nói chuyện ông đã sửa sang nơi này ra sao, làm cho nó tốt hơn thế nào. Sơn sửa và mọi thứ. Cứ như thể điều đó có tác dụng ấy. Có ma ở đây. Ma thực sự ấy. Mình biết mình bắt đầu nói chuyện giống hệt Kody. Nhưng mình phải công nhận là Kody đã đúng. Những câu chuyện Anthony đã kể cho bọn mình, về gia đình Fears, về những người bị sát hại rồi chôn dưới căn nhà này, về gia đình xấu số đã xây lên căn nhà, chúng đều là thật. Ôi, Anthony, mình có được gặp lại cậu không? Tối nay mình gọi đến bệnh viện nhưng mẹ cậu ấy cầm máy. Bà ấy rất lạnh nhạt với mình. Bà nói Anthony không muốn nói chuyện với mình, cũng không muốn gặp mình. Mình không thể đổ lỗi cho cậu ấy được. Tôi gần như đã ép cậu ấy đến đây. Và rồi...

Cally ngừng viết khi nghe thấy tiếng khóc. Giữ chặt chiếc bút trên trang nhật ký, cô như bị đông cứng tại chỗ, cô lắng nghe:

- Bố! Mẹ ơi!

Chiếc bút tuột khỏi tay cô khi cô đẩy chiếc ghế ra và đặt chân xuống dưới. Tiếng khóc từ phòng James. Thế thế, tiếng khóc thật là đáng sợ. Thằng bé đang mơ thấy ác mộng sao? Cally tự hỏi. James đã từng có những cơn ác mộng kinh hoàng khi nó còn nhỏ. Đôi lúc thằng bé tỉnh dậy

2-3 lần một đêm và gào khóc. Nhưng lâu nay nó không gặp phải những giấc mơ xấu nữa.

- Mẹ! Bố! Đến cứu con!

Lảo đảo chạy ra cửa, Cally bị vấp vào chân bàn. Cô kêu lên đau đơn và nhảy tập tễnh suốt đường đi.

- James... Xảy ra chuyện gì thế - Cô nghe thấy tiếng gọi của bố.

Những tiếng chân bước nặng nề. Tiếng khóc lại càng rõ hơn. Kody chạy ra hành lang, dụi dụi mắt. Mẹ Cally chạy ra từ phòng ngủ, vội vã đi theo chồng.

- Mẹ, mẹ ở đâu? - Tiếng khóc của James ngày càng nhỏ và xa dần.

Cố quên đi vết thương ở chân, Cally tập tễnh theo sau. Đã đến phòng James.

- James? Con đâu rồi?

Thứ đầu tiên Cally nhìn thấy là cuốn truyện tranh về con thỏ xấu xí được đặt cẩn thận trên gối của James. Nhưng ga giường và chăn bị ném lung tung lên sàn nhà dưới chân giường.

- Mẹ ơi? Mẹ có ở đây không? Bố ơi?

Cally rõ ràng nghe thấy tiếng James. Nó ở trong phòng cùng với họ. Nhưng đâu mới được chứ?

- James, con đang trốn đấy à? Con ở đâu, James? - Giọng bố run run.

Mắt bố vẫn đỏ, mở to đầy sợ hãi.

- Mang con ra, mẹ ơi. Ở đây thật tối. Tối lắm.

Những tiếng gọi của James làm Cally lạnh cả sống lưng. Kody đang thở gấp và lấy tay che miệng lại.

- Đến cứu con, xin mọi người đấy! - James nài nỉ.

- Con ở đâu, James? - Mẹ tôi khóc. - Hãy nói cho mọi người biết con đang ở đâu đi!

- Ở đây tối quá, mẹ ơi!

Bố lật tung ga giường một cách tuyệt vọng, giật mạnh chúng xuống giường. Bố lao đến tủ quần áo, kéo cửa tủ ra.

- James?

Kody ngồi thụp xuống sàn nhà và tìm kiếm dưới gầm giường. Bố chạy về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài.

- Con đâu rồi, con trai?
- Đến với con. Xin hãy đến với con. Con sợ lắm, bố ơi.
- Nói cho cả nhà biết con ở đâu đã! Nói đi James. – Mẹ kêu lên, hai tay ôm đầu.
- Ở đây tối quá mẹ ơi. Con không muốn ở đây. Không muốn ở trong này đâu mẹ. Mang con ra!
- James! – Bố nói với giọng hoảng sợ cực độ mà trước kia Cally chưa bao giờ nghe thấy.
- Con ở đâu.

Im lặng. Cally nắm chặt lấy khung cửa sổ, bàn tay lạnh như nước đá, tim đập thình thịch.

- James? Con đâu rồi? – Bố lặp đi lặp lại.
 - Bố đến đón con đây.
- Bố tìm kiếm trong tủ quần áo một lần nữa, ông cúi xuống tìm kiếm dưới gầm bàn máy tính.
- Đừng lo. Bố tới đây. Chỉ cần nói là con đang ở đâu thôi.
 - Con ở đây, bố. Ở ngay đây. Tối quá – Giọng nó nhỏ, đầy sợ hãi
 - Ở đâu? – Bố lặp lại một cách tuyệt vọng.
 - Đâu? Ở đâu?

Cally giật mình khi nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của mẹ.

- Thằng bé ở đây!

Chương 21

- Hả? Đâu cơ? - Bố quay lại nhìn chăm chăm vào mẹ.

Mẹ hồi hả chỉ tay.

- Kia! James ở ngay kia!

Cally không nhìn thấy gì cả. Mẹ đang chỉ vào không khí.

- Thằng bé ở đằng kia! Giữ lấy nó! Hãy giữ lấy James! - Mẹ khẳng khẳng.

- Nhưng anh không nhìn thấy. - Bố nói, đôi mắt dưới gọng kính đảo nhanh để tìm kiếm, hai tay nắm chặt.

- Trên tường! Con nó ở trên tường! - Mẹ hét lên, chỉ trỏ liên hồi.

- Cứu con đi. Ở đây tối lắm! - Giọng James ngày càng yếu ớt, nghe càng đáng sợ hơn.

Gào thét điên cuồng, bố cào vào vách tường.

- Bố đến đây, James! Bố đang đến đây!

Kody giữ lấy vai bố và cố kéo ông lại.

- Bố... tay bố kìa! - Những ngón tay của bố xây xát và đang chảy máu.

- Thằng bé ở trong bức tường! Dem nó ra! Anh mau đưa nó ra khỏi đó! - Mẹ vò đầu, khóc lóc thảm thiết.

- Chúng ta cần một vài dụng cụ! Một cái búa tạ!

- Con... con sẽ đi lấy!

Cally ngật ngừng nói. Cô cảm thấy mình thật vô lực, đứng ở cửa từ nãy đến giờ, sợ hãi, nhìn nỗi kinh hoàng đang bao phủ lên gia đình cô.

- Con sẽ đi lấy búa.

Trước khi kịp nhận ra mình đang làm gì, Cally chạy bằng chân không trên những bậc cầu thang ọp ẹp tới tầng hầm. Mở cửa tầng hầm. Bật cái đèn tối mù. Đi tiếp xuống cầu thang dốc bằng gỗ. Sàn tầng hầm bằng xi măng dưới bàn chân cô lạnh toát. Búa tạ, cô nghĩ. Ở đâu nhỉ? Mắt cô tìm kiếm một cách tuyệt vọng trên nền đất lộn xộn. Mặt đất đang động đậy. Nó đang quằn quại. Động đậy?

- Ôôô!

Cally cố kìm tiếng khóc khi nhìn thấy những có chuột. Ít nhất là có cả tá luôn, những tôi mắt ti hí màu đỏ trong ánh sáng mờ, những cái đuôi như đuôi rắn của chúng quét trên sàn nhà ngúng nguẩy và quấy liên hồi. Sao chú Hankers vẫn chưa giết chúng đi? Cally tự hỏi, nhìn những sinh vật ghê tởm kia mà phát run. Tại sao lại có nhiều chuột thế?

Cally đã thấy cái búa tạ và cuốc sắt tựa vào một chỗ tường của tầng hầm. Khi cô đang định đi lấy, lũ chuột ngừng di chuyển. Cally như hóa đá.

Lũ chuột đứng lên, mắt đỏ sọng nhìn cô đầy hăm dọa. Chúng đang chuẩn bị tấn công. Cally nhận ra điều đó. Cơn sợ hãi làm cơ thể cô rùng mình trong cơn co giật. Tiếng chít chít kinh dị từ những con chuột đang nhìn chăm chăm kia. Gào lên thị uy? Sẵn sàng chiến đấu?

Vội một tiếng hét tuyệt vọng, Cally lão đảo bám vào tường. Túm lấy cái búa. Quay lại phía lũ chuột. Cô giơ cái búa nặng lên thật cao bằng cả hai tay.

Lũ chuột vẫn không nhúc nhích. Những đôi mắt đỏ phát sáng. Tiếng kêu càng lúc càng to hơn.

Chúng sắp tấn công sao? Chúng đang định xông lên cùng một lúc? Thật chậm. Cally hạ thấp búa thêm nữa. Cô vớ được cái cuốc sắt. Hít một hơi thật sâu và lao về phía cầu thang. Tiếng kêu của lũ chuột vang xuyên qua màn đêm, tiếng kêu đe dọa, kinh dị. Cally cố lờ đi chúng và bước nhanh lên những bậc cầu thang, kéo theo những dụng cụ nặng nề kia theo sau. Tim cô đập nhanh tới mức đau đơn, cô leo được lên trên và cánh cửa đóng sầm lại phía sau cô. Cuối cùng, tiếng chít chít ngừng hẳn.

Cally nuốt thật mạnh. Cô mau chóng chạy khỏi bóng tối, mang theo búa và cuốc lên cầu thang tiếp theo.

Cô có thể nghe thấy tiếng thổn thức của mẹ khi bước lên tầng hai. Cả tiếng kêu gào thảm thiết của bố.

- Bố mẹ đang tới đây. James. Con hãy cố chịu đựng. Bố mẹ đến cứu con đây.

Bố túm lấy cái búa tạ từ tay Cally. Bố giơ về phía tường và bắt đầu nện điên cuồng vào đám giấy dán tường tối màu.

- Bố mẹ đây, James! Cả nhà đến với con đây.

Bố la hét khi tiếp tục nện búa vào tường. Bỏ búa xuống, ông nhặt lấy cái cuốc và xé toạc giấy dán tường. Rồi cào lớp vữa nằm bên dưới ra.

Cally ngồi cạnh em gái trên giường của James, nhìn bố cô đang tuyệt vọng phát hủy bức tường. Hai tay nắm chặt vào nhau. Cally cố chống lại cơn buồn nôn kinh tởm đang trào lên trong ruột. Kody thở vô cùng khó khăn, tay cánh tay đan vào nhau một cách đề phòng ở trước ngực. Mẹ gặp người ở một góc tường, khóc nức nở, lắc lắc đầu và rên rỉ.

- Bố đến đây! Bố của con đây, James!

Vữa trát tường nứt. Một mảng vữa lớn rơi ra, rơi xuống chân bố, văng trên sàn nhà. Mỗi hơi ướm đâm lưng áo, ông không ngừng la hét sau mỗi cú nện vào tường.

- James, có nghe thấy bố không con? Bố đang đến! Bố sắp đến rồi.

Miếng vữa cuối cùng rơi ra. Thật đau đớn, bố bước lùi lại.

Một lỗ đen thật lớn. Hoàn toàn trống rỗng.

- James?

Giọng bố hoàn toàn hụt hơi, ngực phập phồng. Mỗi hơi chảy ròng từ trán xuống cánh tay.

- James?

Lặng im quá.

Cally lao ra, đỡ người bố đang sững sốt và kiệt sức dậy, rồi cúi đầu vào lỗ hổng trên tường.

- Con có nhìn thấy em không? Nó có ở đấy không? – Mẹ cô gọi.

- Trống không ạ. – Cally lắc đầu, nói khô khốc.

- Nhưng Cally à...

- Không có gì. Chỉ là một cái lỗ thôi.

Bố đánh rơi cái búa nặng nề xuống sàn nhà. Ông thở dài.

- Bố! Mẹ! Bố mẹ ở đâu

Tiếng khóc nho nhỏ làm mọi người nháy dưng lên.

- James? - Cally áp vào tường.

- Em sợ. Em sợ lắm. Đến cứu em! – Tiếng nói vọng ra từ bức tường.

- Em ấy ở tầng dưới! – Kody lắp bắp.

- Đúng! Mẹ có thể nghe thấy tiếng em! Ở trong phòng khách. – Biểu hiện của mẹ trở nên vui vẻ hơn.

Bà chạy ra hành lang.

- James! James... con ở dưới đó sao?

Bố cầm cuốc chạy theo. Mắt Cally và Kody loé lên một tia kinh hoàng.

- Sẽ không ai trong chúng ta sống hết - Kody thì thầm, đôi mắt xanh lá mở to đầy sợ hãi.

- Ta phải tìm em thôi! Nhất định! – Cally quả quyết nhưng giọng run rẩy.

Khi họ đang vội vã đi ra hành lang, họ nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của mẹ họ. Rồi có tiếng như tiếng rơi nặng nề của cơ thể người rơi xuống cầu thang.

Và im lặng hẳn...

Chương 22

Cally xuống cầu thang trước Kody vài bước. Cô thấy mẹ đang nằm sóng soài trên nền nhà, thân người gập lại theo một góc thật khó tả. Bố quỳ xuống cạnh mẹ, xoa nắn hai bàn tay bà.

- Mẹ không sao chứ bố? Mẹ bị ngã?

Giọng nói của hai chị em vọng lên từ tầng trên. Cally nuốt khan. Mẹ cô không còn cử động. Không cử động gì cả. Mẹ có sao không?

Cuối cùng mẹ cũng di chuyển, bà rên khẽ:

- Tay em. Tay em đau quá.

Bố nhẹ nhàng cuộn cánh tay phải của mẹ lại.

- Em, em nghĩ nó bị gãy rồi.

- Bố! Mẹ! Bố mẹ đâu rồi?

Tiếng khóc chói tai của James là bố buông cánh tay của mẹ ra.

- James?

Mẹ cố gắng để ngồi dậy. Cally và Kody lao xuống cầu thang để giúp mẹ.

- Chúng con sẽ đưa mẹ đến bệnh viện ngay.

- Không! Mẹ không đi! Mẹ không rời khỏi đây cho đến khi tìm được James!

Người mẹ co rúm lại vì đau. Cally nhìn phần tay bị rách toạc trên áo ngủ của mẹ.

- Mẹ! Nhưng tay mẹ...

Cái xương gãy trồi lên trên cánh tay áo của mẹ.

- Mẹ không đi! Mẹ không thể đi được!

- Mẹ, mẹ đâu rồi? Đến đón con đi!

- Thằng bé ở trên tầng!

Bố nhướng mắt lên nhìn trần nhà cao.

- Con có ở đấy không, James? Bố có thể nghe thấy con trên đó!

- A! Con đã tìm được Cubby. Đây, Cubby, lại đây. Cubby!

Tiếng chó con sủa vui mừng lẫn trong tiếng khóc của James.

- Đúng rồi! Nó đang ở trên kia.

Bố nói như hụt hơi, mắt đảo không ngừng. Cally nắm lấy vai bố.

- Bố... Tay mẹ thì sao. Chúng ta phải đưa mẹ đến bệnh viện. Xương đã bị...

- Không! – Bố giằng khỏi tay cô. – Bố phải tìm được James. Nó ở ngay trên kia thôi.

- Bố, con tìm thấy Cubby!

Giọng nói như vang vọng từ phía trên đỉnh đầu họ.

- Nhưng...!

Cally vẫn cố thuyết phục nhưng bố lơ đi. Ông bỏ mặc Cally, chạy ra ngoài. Vài giây sau, ông quay lại và mang một cái thang nhôm vào trong phòng khách.

- Bố lên đây con!

Ông xách búa tạ, trèo lên thang và bắt đầu nện vào trần nhà. Vừa long ra, bột mịn rơi đầy người ông.

- Bố đến đây con trai, con có nghe thấy bố không?

Cally băng qua phòng khách đến chỗ để điện thoại gần ghế dài.

- Chị sẽ gọi xe cứu thương.

Cô nói với Kody đang ngồi bên cạnh mẹ, cố trấn an em gái. Cally đưa ống nghe lên tai:

- A lô!

Cô gào to khi không nghe thấy tiếng điện thoại. Cô bấm số vài lần. Không có tín hiệu.

- Điện thoại hỏng rồi!

Một tiếng rắc thật to, mảng trần rơi xuống vỡ tan bên cạnh chiếc thang. Một miếng khá nặng suýt rơi vào người bố.

- James?

Bố gọi vói lên lỗ hổng vừa đập ra. Giờ thì im lặng mất rồi.

- James? Con có ở trên đó không? Con ra đi.

Không một tiếng trả lời. Bố leo cao thêm vài bậc nữa.

- james

Sự tĩnh lặng đáng sợ bao trùm cả căn phòng, bao gồm cả chiếc điện thoại hổng trên tay cô. James không ở trên đó, cô nói thầm, một cơn lạnh toát chạy dọc sống lưng. Thằng bé không ở trên đó. Họ sẽ không bao giờ tìm được nó nữa. Không bao giờ. Cô nhìn thấy bố leo cao nữa cho đến khi nhìn thấy một bàn tay hắc ám thò ra từ lỗ trên trần nhà. Đó không phải là tay người. Đó là tay ma. Bàn tay trong suốt. Xám xịt, rập rờn như khói, những ngón tay dài như rắn. Cally thở hổn hển khi nhìn thấy bàn tay kia đang bò lên mặt bố mình, bao phủ khuôn mặt ông trong bóng tối. Rút đầu khỏi cái lỗ kia, bàn tay hắc ám vẫn bám riết lấy ông... cho đến khi đầu của ông biến mất.

Chương 23

Cally đánh rơi chiếc điện thoại. Cô cố kìm nén để không khóc. Và cô nhìn thấy bàn tay ma kia bay lên. Những ngón tay tăm tối dài như rắn chạm vào trần nhà. Nắm chặt lấy một bên thang, bố quay lại nhìn cô trống rỗng.

- Bố... bố không thấy gì cả!
- Bố?
- Bố không nhìn thấy! Bố bị mù rồi.
- Không...! – Tiếng mẹ khóc từ phía cầu thang vọng lại
- Giúp bố xuống! – Bố không còn giữ được bình tĩnh. Ông tóm chiếc thang chặt hơn.
- Cally, giúp bố xuống. Bố không nhìn thấy gì. Mọi thứ đều là màu đen!

Cally kiễng cao lên để đưa bố cô xuống, tiếng khóc rí rỉ vẫn lất phất trong phòng:

- Bố đâu? Mẹ đâu? Vì sao không mang con đi?
- Mẹ ghét bệnh viện. Mẹ không thể tin được chúng ta đã ở đây lâu như vậy. Lẽ nào không bao giờ thoát ra được.

Cally giúp mẹ đi về phòng:

- Hãy ngủ một chút mẹ à. Con sẽ đi pha một tách trà nóng. – Giọng cô thật nhẹ nhàng.
- Chúng ta đi nấu bữa tối giúp mẹ nhé Kody?

Kody bước vào phòng, mắt nhìn tìm kiếm từng góc gạch, cô rùng mình:

- Em nghĩ có lẽ em nên vào viện còn hơn là phải ở cái nhà này.
- Chúng ta không đi được, không khi vẫn còn cơ hội tìm James. – Mẹ buồn bã nói.
- Mẹ, cảnh sát đã lục tung nhà lên vào cả tối qua. Họ tìm từng inch một. Không có bất kì dấu hiệu gì của James.

Mẹ lại khóc. Kody nhanh chóng lấy cho bà vài tờ khăn giấy. Cô trừng mắt nhìn Cally, thì thầm:

- Đừng nói về chuyện đó bây giờ. Ít ra tay mẹ đã khá hơn. – Cally cố nghĩ ra thứ gì vui vẻ để nói.
- Nhưng vẫn còn đau lắm. Với lại làm sao mẹ có thể bị quăng mạnh như thế chứ? Mẹ còn

không tự mặc được quần áo.

- Chúng con sẽ chăm sóc mẹ.

Cô không muốn ở ngôi nhà này nữa. Cô gọi cho mấy người anh em họ gần bệnh viện. Cô hỏi xem liệu nhà mình có thể chuyển vào đó ở tạm một thời gian ngắn không. Họ đồng ý ngay. Ngay khi bố ra viện, họ sẽ cho xe đến đón ngay tại đó. Rồi cả nhà sẽ thoát khỏi nơi kinh hoàng này. Nhưng mẹ có đồng ý đi mà không có James? Cally tự hỏi. Cô không đủ dũng khí để đề cập đến vấn đề này. Cô còn chưa bảo với mẹ là mình đã gọi cho mấy người họ hàng nữa.

- Chị có nghĩ họ sẽ cho bố ra viện vào ngày mai không?

Kody theo sau Cally xuống cầu thang để làm bữa tối.

- Họ nên làm thế. – Cally lẩm bẩm.
- Chị không muốn ở đây thêm ngày nào nữa, Kody. Thật đấy.

...

Tựa vào chiếc bàn, Cally nhìn chăm chăm vào cuốn nhật kí đang mở. Tờ giấy trắng phát ra ánh sáng yếu ớt dưới cây đèn bàn. Tối nay mình không thể viết được. Nếu viết, mình sẽ khóc mất. Mình đã khóc cả ngày hôm nay rồi. Khóc vì không tìm được James, vì Mẹ, vì Bố, khóc vì nghĩ cho cả nhà. Mình đã không còn nước mắt để khóc.

Cô vắt tay lên trán. Cả người đau như. Tay, lưng. “Mình cần tắm nước nóng”, cô tự nhủ như vậy. Nhưng không. Không phải ở đây. Không phải trong căn nhà này. “Mình sợ phải tắm ở đây. Chỉ vờn vai thôi, cố làm cho cơ thể bớt nhức nhối”. Cô lại nhìn xuống tờ giấy còn để trống. Ba năm qua tôi nào cô cũng viết nhật ký. Nhưng đêm nay thì không. Cô kéo ghế đứng dậy. “Mà mình viết gì mới được chứ?”. Cô cay đắng tự hỏi bản thân mình. “Rằng em trai mình đã mất tích? Rằng mẹ gãy tay và bị chấn động mạnh? Rằng bố đột nhiên bị mù và nằm trong bệnh viện, nói không ngừng, như phát điên, lẩm bẩm suốt?”

Với một tiếng thở dài ngao ngán, Cally đi về phía giường ngủ. Cô kéo chăn đến tận cằm, nhưng vẫn không ngừng run rẩy. “Mình sẽ không bao giờ ngủ được nếu còn trong cái nhà này”. Cô nhìn lên trần nhà, lắng nghe sự tĩnh mịch nặng nề. Dù ban đêm khá ấm nhưng cô vẫn đóng cửa sổ thật chặt và khóa lại. Cửa phòng cũng đóng chặt. Tiếng khóc yếu ớt của James sẽ vang lên? Cô tự hỏi, không ngăn được cơn rùng mình. Tiếng Cubby sủa tiếp sao? “James, James... Em ở đâu hả?”, cô thì thầm rõ to. Nước mắt lại lăn dài trên má. Cô vẫn còn nước mắt để khóc cơ đây. Nước mắt không ngừng rơi...

Chợt dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang bởi một âm thanh hoảng hốt. Cally ngồi bật dậy, tựa lưng vào đầu giường. Có tiếng gõ cửa...

- Cốc, cốc, cốc.

Dừng. Rồi lại:

- Cốc, cốc, cốc.
- Kody! – Cally kêu gào, giọng cô thì ào ào rìn rịt.

- Kody... sau tất cả mọi chuyện, làm sao em dám trêu chị?

Chương 24

- Kody?

Cally bắt đầu bực mình. Không có tiếng trả lời. Lại thêm ba tiếng gõ nhẹ nữa. Cally nhảy khỏi giường.

- Kody, không đùa với em đâu đấy! Em vẫn chưa bỏ cuộc cơ đấy?

Lao nhanh qua căn phòng. Cally giật cửa thật mạnh và nhìn ra hành lang tối mò. “Sao không ai bật đèn lên nhỉ? Mình đã bảo Kody phải bật hết lên cơ mà. Bật hết lên!”.

Trong bóng tối, cô nhìn thấy Kody lượn qua phía cuối hành lang. Chiếc váy ngủ dài màu trắng, chiếc váy con bé mặc lần trước để dọa Cally, bay lơ lửng khi cô đuổi theo:

- Này, Kody, quay lại đây! Nói chuyện với chị. Sao em cứ phải làm thế này?

Kody cũng thật quá đáng. Ngôi nhà kinh khủng này... đã là quá đủ đối với cô rồi. Ấy vậy mà con nhóc này lại dám giả ma dọa cô lần nữa. “Liệu có phải mình là người duy nhất trong gia đình còn giữ được bình tĩnh không?”

Cô tiếp tục đi theo Kody trong hành lang tối tăm. Chiếc váy trắng biến thành màu xanh xám, giống như bay lơ lửng trong bóng tối.

- Kody, đứng lại! Đứng lại ngay! Em hâm vừa thôi chứ!

Nghe thấy mấy câu này, Kody dừng bước. NÓ quay lại. Dù rất tối nhưng Cally vẫn cảm thấy rất lạ, nụ cười kia méo mó, vắn vẹo trên gương mặt em gái cô.

- Kody. Sao thế?

Cally hỏi khẽ.

- Kody, sao em lại cười với chị như thế?

Con bé vẫn không đáp lại. Và khi Cally tiến đến gần hơn, gần đến mức có thể chạm vào thân hình ấy, cô nhìn trân trối vào gương mặt của Kody. NÓ không phải Kody.

Không. Không phải. NÓ là Cally!!!

- Ôi.

Cally trợn mắt kinh hoàng khi nhìn vào khuôn mặt của chính mình.

Chương 25

Cally bang hoàng nhìn sinh vật mang gương mặt giống hệt của cô. Cô càng nhìn, nó càng cười dữ hơn. Khuôn mặt trôi đi, chìm dần trong bóng đêm.

- Mày là tao ư! Mày là Cally!

Cally sợ cứng cả người, chính xác hơn là cô quá kinh ngạc. Hai bên nhìn nhau. Một khuôn mặt đầy vẻ khó tin, khuôn mặt kia cười đến méo mó vặn vẹo. Cơ lạnh run người quét qua cơ thể Cally

- Tại sao? Sao mày tại giống tao?

- Đi. – nó thì thầm.

Nó đưa tay ra, tay vấy ngủ rung nhẹ chỉ về phía phòng ngủ của Cally

- Về đi.

- Tao... tao không hiểu. Mày là ai? Nói đi! Nói cho tao biết vì sao mày lại giống tao?

Cô với tay bắt lấy con ma đang cười khúc khích, nhưng bàn tay cô xuyên qua vai nó. Nó trong suốt như không khí.

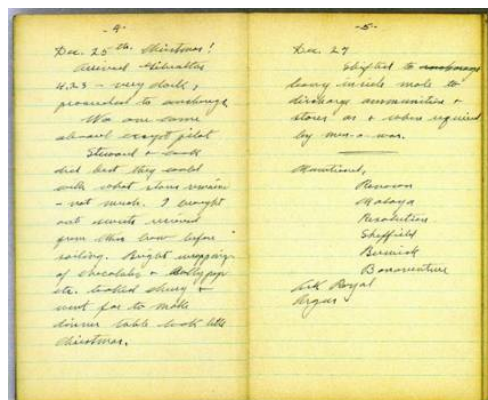
- Đi đi. Hãy quay về phòng và đọc nhật ký của mày.

Tiếng cười của nó nhạt dần.

- Hả? Nhật ký của tôi? – Cally lẩm bẩm.

- Đi ngay.

Chân cô run như cây sậy. Tim đập dữ dội. Cô lao đảo trở về phòng, bật điện lên. Cuốn nhật ký đang để mở trên bàn học, y nguyên như lúc cô vừa rời đi. Cô bật đèn, mặt cô dí sát vào trang nhật ký.

Có một dòng mới viết. Dòng chữ giống hệt như chữ viết của cô. Mỗi cô run lên khi đọc nó:

- TỐI NAY MÌNH ĐÃ CHẾT.

Chương 26

- Không!

Cally đóng sầm cuốn nhật ký. Cô nghe thấy tiếng cười khinh bỉ vang dài phía sau. Cô quay lại và nhìn thẳng vào mặt con ma đang bay lơ lửng trong phòng.

- Không!

Cô khóc, cố chống cự lại, cô không tin điều này.

- Tao chính là con ma của mày Cally. Nhật ký không nói dối đâu.

Nó thì thảo làm Cally lại khóc thét lên, cơn đau nhức nhối xẹt qua cơ thể cô.

- Chân mình!

Chân cô đang bốc cháy. Sàn nhà sôi sục lên cùng đôi chân bị cháy. Nóng quá. Nóng bỏng và nhộp nhúa. Nhựa đường màu đen cháy xèo xèo trên chân.

- Đây...

Cally cố gắng chạy đi. Nhưng nhựa đường dính quá chặt. Cô mắc kẹt trong hơi nóng kinh khủng ấy.

- Cứu!

Cally kêu cứu. Phần nhựa đường trên chân cô đã gần tắt, chân cô mất hẳn một phần đến tận đầu gối, sôi lùng bùng và nổi bong bóng như cơn sóng biển đen xì. Cally chống hai tay xuống, cố rút hai chân khỏi đồng nhựa đường. Nhưng cô bị kéo cho ngã dúi bởi những bàn tay trồi lên từ vũng nhựa đường. Rất nhiều. Chúng đều phủ nhựa đường nóng rẫy. Chúng luồn vào váy ngủ làm cơ thể cô bỏng rát. Chân tay cô, nóng quá, những bàn tay nhộp nhúa đốt cháy Cally, kéo cô xuống cái hố đen xì hung húc kinh khủng kia.

- Cứu tôi với!

Cô càng bị kéo xuống thấp hơn.

- Thả ra! Thả tôi ra!

Những bàn tay nắm càng chặt, kéo cô xuống sâu hơn nữa.

- Kody!

Cô bị nhấn chìm trong biển bọt đen ngòm, quằn quại cố thoát khỏi chúng. Cally nhìn thấy em gái cô ở hành lang. Nó đang sợ hãi cực độ. Run rẩy, vẻ mặt hoang mang không biết chuyện gì xảy ra.

- Kody, cứu chị!

Cally tuyệt vọng với cánh tay ra.

- Kéo chị ra! Nhanh lên!

Kody vẫn đứng bất động, nhựa đường sôi sục phản chiếu vào đôi mắt đang mở thật to.

- Kody, cứu chị với.

Chúng kéo được Cally xuống rồi, vũng nhựa đường tiếp tục dâng lên bao phủ lấy thắt lưng cô. Cally với tay về phía em gái.

- Đưa chị ra, Kody!

Cô nhìn thấy Kody lưỡng lự một lúc, con bé sợ mình cũng bị kéo theo. Nhưng rồi nó chìa tay ra, với lấy tay Cally.

- Nhanh lên Kody! Nhanh lên! Chị bóng mất rồi! Chị đang cháy.

Kody tóm được tay. Nhưng lại trượt.

- Kéo chị ra! Ahhhhh...!

Cally gào lên thảm thiết khi vũng nhựa đường bốc mùi tỏa khói cuốn lấy gương mặt cô, bóp nghẹt và nhấn chìm Cally.

Chương 27

Cally bắt lấy tay Kody. Kéo thật mạnh nhưng bị trượt

- Kody! Không! Kody... cứu chị.

Tiếng cười bỗng rất bên tai Cally. Tiếng cười khinh bỉ của con ma giống hệt cô.

- Kody... em ở đâu? Kody?

Những khuôn mặt hiện ra từ nhựa đường. Chết chóc. Ghê tởm, cay độc. Những cái sợ người cười khúc khích bằng hàm răng thối rữa của chúng. Hốc mắt trống rỗng, hố miệng đen sì. Cally cố đẩy khỏi cánh tay dính dấp đang cố kéo cô vào ngọn lửa màu đen tối tăm. Cally nhìn những khuôn mặt méo mó đang vây lấy cô. Đôi môi chúng nát bươm, nhăn nhó cười với Cally. Quá nhiều gương mặt kinh khủng xung quanh. Chúng đến từ đâu? Đâu, đâu, từ đâu mới được chứ? Sao chúng lại cười mình? Chúng định kéo mình đi đâu.

- Kody?

Cally tuyệt vọng. Cô bị nuốt đến tận cổ, đến cằm. Chúng thiêu đốt, nuốt chửng cô xuống. Không có sự lựa chọn nào, cô chìm dần vào bóng tối, cô chịu thua rồi, cô hoàn minh trong ngọn lửa nóng bỏng, hiến dâng cho linh hồn quỷ dữ của căn nhà. Đám bọt đã sủi qua đầu, bao phủ, nhấn chìm cô. Trong cái khoảnh khắc tan chảy vào vũng nhựa đường kia, cô đã hoàn toàn biến đổi. Sức mạnh quỷ dữ của căn nhà thu nhập cô.

Cally trôi lên từ vũng đen, cô đã trở thành ma. Giống hệt con ma ở hành lang tối. Nó bay lơ lửng, cảm thấy mình như trăm tuổi, cảm thấy giận dữ, oán hận điên cuồng, cảm thấy phần ác độc đang cháy âm ỉ. Tiếng cười méo mó độc địa từ những bức tường vọng ra, tiếng cười của hàng trăm linh hồn thống khổ nhẩy múa trong cơ thể cô. Cally trôi cùng ngôi nhà, trôi đến với một thế giới mới của bóng đêm cuộn xoáy, của con ma, con quỷ dữ trong căn nhà bị ám, không biết đến thứ gì khác ngoài thù ghét và tức giận.

Hai ngày sau...

Khi gia đình Frasier trở về từ đám tang của Cally, con ma trừng mắt nhìn họ và cảm thấy thật ghen tị. Đứa em gái và người mẹ vừa khóc vừa dẫn đường cho ông bố bị mù vào trong nhà. Nó trừng họ và tự hỏi.

- Sao họ được sống còn mình thì không? Sao họ lại được phép sống trong khi mình phải chết?

Nhìn Kody nằm sụp trên giường, khóc nức nở, Cally chỉ cảm thấy căm tức và khao khát muốn trả thù. "Sao mày lại khóc, Kody?" Cally thầm nghĩ, cơ thể nóng lên với cảm giác cay độc.

- Mày thắng! Mày vẫn sống!

Cả gia đình gói ghém đồ đạc vào buổi sáng hôm sau. Cally trông qua cửa sổ, nhìn thấy họ dừng ở đường cái một lúc. Mẹ đang nắm chặt lấy bố, hai bọn họ cuối cùng cũng từ bỏ ý định tìm James. Kody và bố mẹ ngược nhìn căn nhà nơi đã hủy hoại cuộc sống của họ lần cuối. Chợt

nó hét lên.

- Chị ấy ở trong! Con nhìn thấy!
- Ai? – Bà Frasier hỏi với giọng run rẩy
- Cally! Đứng kia, ngay chỗ cửa sổ!

Nó khua tay loạn lên:

- Mẹ nhìn thấy chị ấy không.
- Kody, vào xe mau. Không có ai ở cạnh cửa sổ cả. Quay lại xe đi.

Nhưng Kody không nghe. Nó bước hai bước tiến gần về phía cửa sổ:

- Một ngày nào đó em sẽ quay lại, Cally. Em hứa em sẽ quay lại vì chị.

Lời hứa của Kody khiến Cally phì cười.

- Nếu mày quay lại, em gái yêu quý, mày sẽ phải hối hận.

Cally lẩm bẩm lời nguyên cay độc:

- Mày sẽ rất hối hận!

Cả nhà Frasier đã lên xe. Ngay khi bà Frasier lái xe ra khỏi con đường, Cally gào lên giận dữ làm rung chuyển các bức tường với những ô cửa sổ. Đó là tiếng than khóc giận dữ, hận thù của quỷ dữ rằng Cally sẽ theo ám cả gia đình ở bất cứ nơi nào họ sinh sống.

Kế hoạch trả thù bắt đầu.

Đoạn kết

Cally trôi nổi trong những màu xám vẩn vơ nửa mê nửa tỉnh. Cô ta không hoàn toàn bị đánh thức cho đến khi có gia đình mời chuyển đến. Đó là buổi trưa một ngày chớm thu. Cally nghe thấy tiếng lão Lurie, gã nhân viên thầu khoán nói chuyện ngoài đường. Qua khung cửa sổ, cô nhìn thấy nụ cười ghê rợn của hắn, bộ com lê màu xám bay phấp phật trong cơn gió mạnh, bàn tay xương nhọt nhật chào đón khách mua nhà. Những kẻ mới đến. Một cặp vợ chồng cùng đứa con trai đang tuổi lớn đứng ở cửa trước của căn nhà. Cậu ta khá đẹp trai. Tóc xoăn màu đen, ánh mắt nâu.

- Hiên nhà cần được sơn lại trước.

Cô nghe người phụ nữ nói với lão Lurie. Ông bố nói với người con trai:

- Nhìn xem, Brandt. Đây là khởi đầu mới của chúng ta. Một sự khởi đầu thật tuyệt vời.

“Đừng quá chắc chắn như thế chứ”, Cally thầm nghĩ. Nhìn Brandt, Cally đã nghĩ ra kế hoạch.

---TO BE CONTINUED---

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>